



DIARI DE SESSIONS DEL PLE DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

D.L.P.M. 770-1987

Fq.Con.núm.33/27

IV Legislatura

Any 1998

Número 121/Fascicle 4

**Presidència
del Molt Honorable Sr. Joan Huguet i Rotger.**

Sessió celebrada dia 13, 14 i 15 d'octubre del 1998.

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

PUNT ÚNIC: Debat sobre l'orientació política general del Govern de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.

5110

EL SR. PRESIDENT:

Continuam el debat, i toca el torn al Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista, i té la paraula el seu portaveu, Sr. Pere Sampol.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Sr. President, senyores i senyors diputats. Bé, surt amb aquest somriure, perquè el Sr. Matas ens ha contat una història entranyable, d'aquest conte que contava als seus fills, però aquí ha fet al revés, avui horabaixa, primer ens ha adormit i llavors ens ha contat el conte.

(Rialles)

Josep Melià, que a finals de mes serà declarat doctor *honoris causa* per la Universitat de les Illes Balears, escrivia: "Si hi ha res oposat a l'esperit autonomista, com a sentiment i com a consciència de poble, és la realitat provinciana, amb la seva misèria moral, la seva pobresa intel·lectual, la seva curtesa de mides i la seva definitiva vocació de sucursal". Ahir, sentint la satisfacció del Sr. Matas per tant bé com ens tracta Madrid, vaig recordar aquell magnífic article de Josep Melià titulat *Vocació provinciana*. I vaig pensar, i avui ho he continuat pensant, tot l'horabaixa, que s'ha de tenir vocació provinciana per fer triomfalisme de les relacions amb Madrid, precisament a un moment en què a nivell d'estat hi ha un gran debat, amb propostes d'elevat el sostre d'autogovern, propostes de sobirania compartida, d'impulsar una nova cultura política dins l'Estat espanyol, més respectuosa amb les realitats plurinacionals de l'Estat. I mentre les anomenades comunitats històriques parlen de rellegir la Constitució per poder elevar el sostre d'autogovern, el Congrés de Diputats tramita una reforma de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears que ens nega la condició de comunitat històrica o nacionalitat i ens condemna a un nivell de competències de tercera divisió. Tan sols no arribarem, amb aquest estatut, a les competències que les comunitats històriques tenien fa vint anys, i que avui, Sr. Matas, ens digui que som la primera comunitat autònoma de la via del 143, per favor, Canàries i el País Valencià són comunitats del 143 i fa molts d'anys que tenen un nivell de competències que nosaltres encara no hi arribarem amb aquest estatut.

I la pregunta és, si nosaltres mateixos no consideram que els nostres fets identitaris ens conformen com una nacionalitat, estarem prou legitimats per reclamar un major autogovern?, si no afirmam que som una nació, podem ser tractats, podem exigir ser tractats com una nació?

S'ha de tenir vocació provinciana, a més, i ho diré una vegada més, per estar satisfet del règim fiscal de Balears després de la mutilació que li va provocar el Partit Popular. I reconec que és un avanç important, i hem fet tot l'esforç possible, jugant al possibilisme, però crec que l'única persona que no pot bravejar del règim fiscal, precisament és vostè, Sr. Matas; perquè, si hi ha hagut un partit que al Congrés dels Diputats, a la fase final, ha retallat el que era el règim econòmic i fiscal, ha estat el Partit Popular, i la frustració que ha generat dins les Illes Balears hi és, el mateix president de Caeb ho declarava a una entrevista fa unes setmanes, deia: "sempre parlaré d'un règim fiscal frustrat".

A més, com ningú avui pot estar satisfet de les relacions amb Madrid si les companyies aèries pugen els bitllets d'avió el mateix dia que entraven en vigor els nous descomptes, aquesta pujada del 25 al 33%, o quan substitueixen les companyies reactors per turbo hèlices, o quan ens posen dues noves taxes que pugen el preu del transport? Com podem estar satisfets quan el director general de la Guàrdia Civil ha demanat al Govern balear que cofinanci els quarters de la Guàrdia Civil o n'hauran de tancar, i quan la Justícia està col·lapsada, amb més de 3.500 recursos pendents de resoldre, i quan Trànsit no ha augmentat la plantilla els darrers deu anys?

Sincerament, Sr. Matas, amb aquest balanç, ahir, vostè, avui, vostè ha semblat més un delegat d'una empresa estatal que feia inventari, que no el president del país amb més tradició històrica de tot l'Estat espanyol.

Especialment, però, aquests dos dies, s'ha recreat en dos temes que vull comentar. Assumim més competències que mai, ha dit i ha fet un esment especial a les competències d'educació, les més importants. A més a més, ha dit que som l'única comunitat autònoma del 143 que ha firmat aquestes competències, però ningú no s'ha demanat per què cap altra comunitat autònoma, fins ara, no ha volgut firmar els traspessos d'educació. Per què les altres comunitats autònomes, fins i tot les del Partit Popular, encara no han firmat? Què és que no les volen?, que no les hi transfereixen?, senzillament, no firmen perquè no estan d'acord amb la dotació econòmica que els ofereix el Govern de l'Estat. Però aquí, per justificar que tenim influència a Madrid, el Sr. Matas ha firmat unes competències dotades amb 280.000 pessetes per cada alumne, quan el Ministeri, enguany, inverteix, gasta 380.100 pessetes per cada alumne, 100.000 pessetes més per cada alumne. Calcul que tenim un dèficit de 14.000 milions de pessetes anuals, si aquí s'havia de gastar en educació la mitjana del que es gasta a la resta de l'Estat, 14.000 milions de pessetes.

I una cosa semblant ha passat en l'educació universitària, amb les transferències en educació universitària. Acceptaren una dotació insuficient per a una universitat jove, en expansió, que encara ha de créixer, que només té 14.000 alumnes quan per arribar a la mitjana n'hauríem de tenir 30.000, i que necessita moltes inversions, no només en infraestructures, sinó també en noves carreres, que la universitat ja ha proposat l'ampliació i no hi ha recursos econòmics, i no parlem ja si havíem d'entrar a racionalitzar els estudis musicals o de plantejar-nos la possibilitat d'un conservatori superior de música, que per cert avui ha dit conservatori superior, i fan un conservatori, no fan un conservatori superior.

Però el gran orgull del Sr. Matas, ha estat la firma del conveni per construir l'hospital d'Inca, firmat just abans d'aquest debat. Però que els habitants de Balears pagarem dues vegades, l'he escoltat amb atenció, avui horabaixa, i no m'ha convençut o, com a mínim, es contradiu amb el que jo he llegit d'aquest conveni. I, d'entrada, vull reconèixer que l'hospital d'Inca és una necessitat, que hem de felicitar els ciutadans d'Inca i de tota la comarca. Però jo també em deman, per què n'hem de pagar la meitat si les competències són del Govern central, cap altra comunitat autònoma que no tenguí les competències transferides ha hagut de pagar mig hospital?, per quin motiu hem de pagar 1.250 milions de pessetes?

I el manteniment, que és allà on hi ha el tema de la discrepància, jo he llegit que el Govern de l'Estat inverteix aquests 1.250 milions de pessetes de nova inversió i que es compromet a la meitat del manteniment, però que recuperarà aquesta inversió mitjançant la reducció de places a la resta del complex hospitalari, i vostè mateix ja ha reconegut que es tancaran, per parlar clar, les places d'aguts de l'Hospital General i del Joan March, és a dir, jo he llegit que Insalud diu que rescabalarà aquesta inversió mitjançant la reducció del que ha estat gastant actualment als hospitals. Vaja quin negoci que haurem fet! I mirin, jo estaria d'acord a finançar noves places d'hospitals si estiguéssim per damunt de la mitjana quant a llits d'hospital per habitant, però, estant a la cua?, essent la darrera, en aquests moments, en nombre de llits d'hospital públics per habitant? Sense comptar la població turística que utilitza les infraestructures sanitàries i sense comptar que tots aquests anys hem patit una situació sanitària penosa, fruit d'una discriminació històrica que han tingut les Illes Balears, i que encara aquí, sentim bravejar d'això ... sincerament!, no ho entenc, és increïble aquesta submissió que demostren.

Jo crec, Sr. Matas, que vostè només té una única preocupació, demostrar que amb el Govern del Partit Popular a Madrid les coses ens han anat millor, i jo reconec que hi ha hagut més diàleg, que ha millorat el nostre finançament, gràcies que la Generalitat de Catalunya va negociar un 30% de cessió de l'Impost de Renda a Persones Físiques, i que de rebot ens ha beneficiat. Puc acceptar també i puc reconèixer que es fan més inversions que el temps que governava el PSOE a Madrid i que el Sr. Cañellas -per cert, mai no havia vist un debat general amb tants d'escons buits, entre ells el del Sr. Cañellas-, hi ha més inversions que el temps del Sr. González i el Sr. Cañellas, ni es parlaven. Però estic ben segur d'una cosa, Sr. Matas, si a Madrid no hagués governat el Partit Popular, vostè mai no hauria acceptat les transferències amb aquesta dotació econòmica ni hauria firmat aquest conveni per a l'hospital d'Inca.

No dedicaré més temps a aquest tema, perquè voldria entrar de ple a debatre sobre el model econòmic del Partit Popular. El Sr. Matas, ahir, es va recrear amb tant bé com ens va, tan bé mai, va dir en un excés, tothom fa feina, més estable, amb més equilibri, en definitiva, som més rics. Naturalment que hem progressat com tots els països del món que viuen en pau, però jo voldria plantejar una pregunta: per què si les coses ens van tan bé, tan bé mai, per què si les coses ens van tan bé, no podem competir amb els ciutadans europeus a l'hora de comprar finques?, perquè si som més rics que la mitjana europea, no podem competir amb els europeus a l'hora de comprar un bocí de terra o una casa?, com és possible que tenint aquesta renda per càpita més elevada, fins i tot per damunt de la mitjana europea, la nostra mitjana de salaris i de pensions, estigui molt per davall de la mitjana de salaris i de pensions espanyola?

La resposta a aquestes preguntes l'ha donada el doctor Joan Seguí, amb la seva tesi doctoral, qualificada *cum laude*, titulada *Les Balears en venda, la desinversió immobiliària dels mallorquins*. El doctor Seguí va observar com en uns anys de crisi econòmica, els ingressos per turisme no augmentaven, l'agricultura i la indústria darrera, també se n'anaven per avall, però el producte interior brut i la renda per càpita de Balears pujaven per damunt de la mitjana espanyola. Com era possible que si no augmentaven els ingressos per turisme, els ingressos en general, la renda per càpita i el producte interior brut, continuassin augmentant. No augmentaven els beneficis empresarials, la mitjana de salaris i de pensions era més baixa, com ara, i creixia el nivell de renda. I dóna la resposta. Perquè una part important de la riquesa generada a Balears, prové del mercat immobiliari, més concretament de la venda dels patrimonis familiars. El problema, però, és que només una part del producte d'aquesta venda, de la venda del patrimoni, es reinverteix en altres béns immobles, el que s'anomena economia productiva, si volen, en crear una empresa, perquè la major part s'inverteix en béns de consum, normalment, majoritàriament, produïts fora de les Illes Balears, el que provoca, a la llarga, un empobriment col·lectiu, per entendre'ns, som una gran família que gasta per damunt dels seus ingressos i que mantenim aquest nivell de renda alt, a costa de vendre progressivament el nostre patrimoni familiar. I aquest model, aquest model no és fruit de la casualitat, és un model econòmic estratègicament impulsat pel Partit Popular.

Jo encara record la meua primera intervenció com a diputat, l'any 1991, el discurs d'investidura del Sr. Gabriel Cañellas. Va dir una frase que em va quedar gravada: "Les Illes Balears han de ser la segona residència d'Europa". I així ha estat, s'han posat algunes limitacions al creixement de l'oferta turística, de l'oferta hotelera, perdó, a petició del propi sector, però no s'ha posat cap limitació, al contrari, a la construcció de segones residències, i amb la complicitat del Govern de l'Estat, tots aquests anys s'han planificat les inversions pensant en aquest model, grans autopistes, transvasaments d'aigua, un aeroport per a 24 milions de passatgers pagat amb recursos europeus, una política urbanística expansiva, foment de la urbanització de la costa i de l'interior.

I dins aquest model econòmic, l'agricultura sempre s'ha vist com un obstacle per al creixement urbanístic. Tots recordaran aquella famosa frase d'un conseller d'Ordenació del Territori, que seia aquí, del Partit Popular, que davant l'escassetat d'aigua, va dir: "Val més donar aigua als turistes que fer lletugues". Aquesta frase demostra una actitud cap a l'agricultura que el Partit Popular no ha corregit al llarg de tots aquests anys. Ahir, Sr. Matas, vostè va prometre aigua més barata als pagesos, i els pagesos de Campos, fa anys que esperen aigua de les depuradores, i vostès l'han concedida als camps de golf.

Ahir, Sr. Matas, vostè va dir: "necessitam nous pagesos", i el Govern balear fa més de tres anys que va tancar l'escola d'agricultura. La llet va bé, va dir ahir el Sr. Matas, deu haver sentit que Aznar deia, *la leche va bien*, però la setmana passada a Menorca, es va vendre una quota lletera d'un milió i mig de quilos. Sí, senyores i senyors del Partit Popular, des de fa anys, han vist l'agricultura com un obstacle per a la urbanització del camp, una nosa que dificulta allò que per a vostès és l'únic que crea riquesa: l'urbanisme. Ja m'ho han dit, ja m'ho han pres, però la veritat és que aquells xotets que va amollar ahir el Sr. Matas, que no es va atrevir a llegir el discurs, perquè al discurs estava escrit els "entranyables xotets", quina *cursilada*!

(Rialles)

... és que ... els "entranyables xotets" no són més que un element decoratiu d'una pagesia bucòlica que tan sols la volen tenir per poder mostrar a quatre turistes rars a qui no els basta la platja, el sol i la cervesa, per això necessiten els "entranyables xotets".

Ho va dir ben clar fa unes setmanes la portaveu de l'associació de defensa de Mallorca, a Mallorca no és cert -va dir-, "a Mallorca no és cert que hi hagi monocultiu turístic, a Mallorca hi ha bicultiu, a Mallorca, a les Illes Balears, hi ha turisme i urbanisme; a l'interior de Mallorca només hi ha monocultiu, a l'interior de Mallorca només hi ha urbanisme". I és ben cert. Per això la terra es ven, perquè ha deixat de ser un bé productiu per passar a ser un bé especulatiu, la terra ha deixat de tenir valor com a un instrument per guanyar-se la vida, i ja només té valor com a solar, en funció de la capacitat d'edificació que li donin les administracions.

Però aquest model, basat en la urbanització constant del territori, té dos inconvenients, que les Illes Balears són illes, i com a tals tenen un territori i uns recursos naturals limitats, i segon, que aquest model econòmic per mantenir-se cada vegada necessita créixer més, és com un ciclista, que quan s'atura, cau. I ha passat el que havia de passar, arriba la saturació, no sabem exactament com, però ha arribat un moment després d'aquest estiu, que la gent té una sensació d'estretor, que aquí no hi cap més gent, que sobren cotxes a les carreteres, que no sabem on els hem d'aparcar dins Palma i a molts de pobles, ja, que no trobam un metre de platja per estendre la tovallola, que hi ha un excés de construccions, que allà on hi havia un pinar ara hem trobat un bloc d'apartaments, que a sa Calobra hi ha embussos, que Lluç ja no és tan tranquil, ...

Qualcú, des del Partit Popular, naturalment, diu que això, d'aquesta sensació és perquè ens falten infraestructures, que amb més autopistes, que amb dessaladores, que amb una nova central elèctrica, tot això es pot corregir. Jo més bé crec, com el professor Nofre Rullán, que la saturació la provoca la densitat de població, és a dir, el nombre d'habitants i de visitants per quilòmetre quadrat. Avui, la tecnologia permet fabricar dessaladores, podem fer més centrals elèctriques, podem fer més autopistes, però no podem fabricar quilòmetres quadrats, ni podem comprar paisatge, a no ser que copiem el model holandès que va fer créixer la terra dins la mar, no és cap idea, eh?, no fos cosa ara, són capaçs de posar-la en pràctica.

Però el fet és que la nostra economia continua creixent d'una manera incontrolada, el primer trimestre del 1998, la nostra economia, el nostre producte interior brut va créixer més del 6%, la construcció creixia el 18%, però els salaris únicament pujaven el 0'8%, quan a la resta de l'Estat els salaris pujaven el 2%. El març ja ens situàvem 17.000 pessetes per davall de la mitjana de salaris de tot l'Estat espanyol, tres mesos més tard, què passa el juliol?, continua el creixement desorbitat, però els nostres salaris tornen a pujar per davall de la mitjana. Ara, la diferència ja són 20.000 pessetes. Observin com, en tres mesos, de març a juliol, segurament els tres mesos de la història d'aquesta terra que hi ha hagut més turistes, que hi ha hagut més construcció, amb una economia desbordada, en un moment de màxima eufòria econòmica, la mitjana de salaris de Balears ha retrocedit encara més respecte de la mitjana de salaris espanyola. Els nostres treballadors el març cobraven 17.000 pessetes manco de mitjana, i el juliol 20.000. Què passa?

I les diferències socials, de cada vegada es fan més grans, es creen més llocs de feina, però cada vegada més precaris. M'ho deia fa uns dies un jove, ja no tan jove, just entrarà en els 35 anys d'aquest pla d'habitatges, em deia, ara ja no em contracten per mesos, ara em contracten per hores. Aquest jove, quan es jubili, tindrà una pensió de misèria, aquest és l'altre problema.

Càritas i Sa Nostra han publicat un informe que revela que a Balears hi ha 139.000 pobres, més de 41.000 nins de Balears viuen en situació de pobresa, quasi la meitat dels pobres de Balears té manco de 25 anys. Una pobresa doblement pobra en una societat que viu amb signes d'opulència i allà on hi ha uns serveis públics insuficients, per mor d'aquesta discriminació econòmica que han patit les Illes Balears, una gran part dels nostres joves, Sr. Matas, no podrà accedir al seu pla d'habitatge perquè no té una feina estable per poder fer una hipoteca i comprar un habitatge.

I creixen els problemes d'inseguretat ciutadana.

El model econòmic del Partit Popular mostra les seves contradiccions. Els desequilibris econòmics, territorials i socials ja es manifesten a simple vista, de tres mesos en tres mesos es percep la degradació de la qualitat de vida a Balears. I enmig d'aquesta economia desbocada, què fa el Govern? Què fa el Govern balear?, el conductor?, en lloc d'estirar les regnes i controlar aquest cavall desbocat de l'economia, esperoneja l'economia. Jaume Matas i el Govern aproven el pla d'inversions públiques més gran de la història d'aquesta terra, el Pla Mirall, 37.000 milions de pessetes a gastar abans de juny del 1999, mes d'eleccions. I si això no bastava, les conselleries de Presidència, d'Agricultura, Comerç i Indústria, de Sanitat, no sé si alguna més, llancen el Pla 10 d'inversions, uns quants de mils de milions de pessetes més invertits a tota pressa.

I ha passat el que havia de passar, el que era de sentit comú, que les empreses de construcció no han donant a basto, fa dos anys s'adjudicaven obres amb unes baixes del 20 i del 30% i més, avui les obres s'adjudiquen sense cap baixa i queden desertes. Moltes empreses ja han renunciat a obres per no poder complir els terminis. Les obres són interminables, no s'arriben a acabar mai, els materials són de pèssima qualitat. El fet que són obres molt importants ha significat que només podien concursar grans empreses estatals que han subcontractat amb pèssimes condicions empreses de les Illes Balears. S'han hagut d'importar grans quantitats de materials de construcció, les empreses han hagut de comprar maquinària, què faran més envant amb aquesta maquinària? S'han hagut de contractar desenes de mils de treballadors que han vingut de fora, què passarà amb aquests treballadors quan no hi hagi tanta de feina? La mateixa associació de constructors demana que no es faci tanta d'obra pública, que no es vulgui inaugurar tot abans de les eleccions. I creixen els accidents laborals. Les Illes Balears ja són la primera comunitat autònoma quant a nombre d'accidents laborals.

I tot aquest esforç econòmic, tan important, s'ha fet per a unes obres urgents, imprescindibles?, tot el contrari, el Pla Mirall exigeix que les obres només poden ser per a embelliment. Quan les necessitats dels ajuntaments per a obres bàsiques de clavegueram, per exemple, puguen a més de 20.000 milions de pessetes, però passa el tren de la inversió i tots s'hi apunten. El resultat és que hi ha algun poble on s'empedren carrers que s'havien asfaltat feia un any, que s'empedren carrers que no tenen clavegueram o que si en tenen és tan vell que és com si no n'hi hagués; es canvien llums que haurien pogut durar deu o quinze anys més, i no parlem de materials emprats. La gent no entén, per exemple, per què es canvien unes voravies de pedra mallorquina per material prefabricat, i la gent demana, "i què fan amb aquestes voravies de pedra que lleven que ningú no sap on van?". A altres municipis s'ha optat per dotar d'infraestructures a urbanitzacions que l'ajuntament no havia recepcionat, això ha

passat, i ara el Pla Mirall paga la inversió que havia de fer al promotor, i no l'ha feta, amb excepcions, naturalment. Però, i si encara aquesta inversió fos perquè ens sobren recursos econòmics i els hem d'invertir de qualque manera, però el que no sap la majoria de gent és que la major part d'aquestes inversions s'hauran de pagar en deu anys. Els ajuntaments, que ja no tenien les arque massa sanejades, s'han vist obligats a endeutar-se pel Pla Mirall i pel Pla 10, que no significa que faran deu obres, ni que és per deu ajuntaments; Pla 10 significa que es pagarà en deu anys, com el seu nom indica. Si es realitzen totes les obres projectades, hem calculat que provocaran un endeutament de més de 30.000 milions de pessetes, a pagar en deu anys.

Sr. Matas, qui s'assegui a l'escó que vostè ocupa, es trobarà una fortíssima hipoteca. Durant dues legislatures més haurem de pagar el que jo consider una campanya electoral personal feta a costa de tots els contribuents de Balears. L'altre dia un ciutadà em deia "jo em pensava que el Pla Mirall era una espècie de Pla Marshall, però que en lloc de venir dels Estats Units, com va venir als anys 40, venia d'Europa", i no se'n podia avenir que ara, quan funciona la inversió privada, el Govern llençi tanta obra pública, i el que és més gros, que s'endeuti per fer-la i que obligui els ajuntaments a endeutar-se per fer-la. Ningú no ho entén. No importa ser economista per endevinar que en temps de crisi econòmica les administracions han d'omplir els dipòsits, per quan sigui necessari, quan ve un moment de recessió, poder fer aquesta inversió, és a dir suplir la inversió privada quan un moment vagi malament. En temps de bonança hem de carregar piles, ens hem de preparar per quan sigui necessari endeutar-nos per fer front, per ajudar la iniciativa privada en un moment de crisi econòmica. Això és de sentit comú. Qualsevol ho entén. Es comenta dins els cafès i dins les botigues.

Per què el Sr. Matas, que és economista, idò fa això? Només hi ha una explicació: la campanya electoral del Sr. Jaume Matas. Ell sap que la crisi del Partit Popular li pot fer perdre les eleccions, i ha dissenyat aquesta gran operació d'imatge, de màrqueting personal a costa d'hipotecar la Comunitat Autònoma de les Illes Balears per diverses legislatures.

Sincerament, jo pens que aquesta immensa obra pública en aquest moment, i pel que s'ha fet, és el major error que han fet les administracions des que tenim autonomia. I no vull dir que no tenguem necessitats bàsiques, que tal vegada haurien pogut justificar aquest fortíssim endeutament. Jo m'hauria endeutat, per exemple, per resoldre el problema d'aigua -no amb una operació *barco*, naturalment-, per resoldre el problema del sanejament d'aigua, per llevar fosses sèptiques, per resoldre el problema dels aqüífers contaminats, d'aquestes terres que estan contaminades per nitrats, per fer front a aquestes bosses de pobresa, per donar una solució a aquestes 140.000 persones, per arreglar el problema dels fixos discontinus..., però per obres d'embelliment?

Miri, Sr. Matas, el que vostè ha fet és com si volgués amagar una cara bruta davall un dit de maquillatge. Però, clar, les obres de clavegueram, que són prioritàries, no es veuen, fa mal inaugurar-les, i aquí l'únic que interessa és el vot. Però la gent no és beneïta, ho capta perfectament, i tot aquest estat de coses ha generat una sensació col·lectiva que no podem continuar per aquest camí. És com una gota que ha vet vessar el tassó. La gent opina, els hotelers demanen que s'aturi el creixement, el Foment de Turisme demana una moratòria total, Pimem s'hi suma, els constructors demanen que s'ajornin aquestes obres, i davant tot això ve la proposta estelar: la moratòria urbanística, un gran pacte per protegir el territori. "*Matas propone desclasificar planes aprobados para frenar el crecimiento*". Al final, però, en què ha quedat aquesta proposta? En no res.

Poden haver passat tres coses: o que la proposta del Sr. Matas era un frau, o que no sabia de què parlava, o que el PP no vol aturar el més mínim el creixement urbanístic. Jo no crec ni una cosa ni l'altre, crec totes tres, que el PP no vol aturar el creixement urbanístic, que el Sr. Matas no sabia de què parlava quan parlava de desclassificar urbanitzables, i crec que va fer una falsa, un farol, i que quan ha hagut de mostrar les cartes no ha duit cap peça. La prova és que quan ha estat l'hora de la veritat tot han estat excuses, i al final ens parlen de desclassificar àrees o que no tenen interès, que no hi hagi demanda, i que no generin cap tipus de dret adquirit, és dir desclassificació zero.

El més greu de tot per jo, però, és la irresponsabilitat que ha demostrat. Vostè, Sr. Matas, no ha actuat amb el seny i la prudència que ahir ens va demanar, perquè quan el president del Govern surt i anuncia una moratòria urbanística que desclassificarà urbanitzables que no tinguin pla parcial aprovat, en lloc d'un títol és un sus als promotors perquè presentin els seus projectes. I a més, crec que és una irresponsabilitat almar la població així com ho han fet vostès, sense conèixer l'acord que va prendre el Consell de Mallorca...

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant, Sr. Diputat, per favor.

EL SR. SAMPOL I MAS:

M'haurà de donar tres o quatre minuts més, Sr. President. És que és molt important el que he dir.

(*Rialles*)

Tengui paciència.

EL SR. PRESIDENT:

Jo li comunic que els quatre minuts més que em demana ja els duu consumits. Jo li deman que abregui al màxim i aprofiti després a la rèplica per acabar de dir el que ha de dir.

EL SR. SAMPOL I MAS:

No defraudaré l'auditori.

Anem al bessó, per tant, de la qüestió d'avui horabaixa. Quin és el tema d'avui horabaixa? El Partit Popular, el Sr. Jaume Matas, vol que es facin avui, en aquest moment, 89 urbanitzacions més a Mallorca, sí o no? Qualcú creu que ara, a finals de mil·leni, a Mallorca es poden fer 89 urbanitzacions més? El Govern i el Partit Popular, estan disposats a fer res per aturar aquestes 89 urbanitzacions? Encara una pregunta més concreta: Diuen que l'executiva del Partit Popular ja ha pres una resolució sobre aquest tema. Pensen prendre alguna mesura per retirar les competències al Consell de Mallorca i possibilitar la construcció d'aquestes 89 urbanitzacions? Li demanaria que no em sortís per petaneres, que em contestàs aquesta pregunta tan senzilla.

M'agradaria també deixar constància dins aquesta denúncia que hem fet d'utilització de les institucions per campanya electoral -i acab, Sr. President-, deixar constància de la gran campanya de propaganda que ha posat en marxa el Govern balear. De què serveixen aquestes pàgines? De què serveix dir a la població que som unes illes, que som Mallorca, Menorca, Eivissa, i que tenim Formentera? De què serveix dir que tenim el millor somriure? Aquestes dues pàgines el diumenge valen mig milió de pessetes. Multipliquin. Diuen que dins enguany el Sr. Matas s'haurà gastat 1.500 milions de pessetes en propaganda. Comenci a sumar, Sr. Matas.

I senyores i senyors -i acab, Sr. President-, d'acord amb aquest anunci crec que sí, que a la vida hi ha moments per somriure i moments per reflexionar seriosament. Ens trobam en un moment tan important per al nostre futur en què sí, que és possible aconseguir-ho tot, o perdre definitivament un paisatge, una manera de ser, una cultura, una personalitat com a poble, el futur. Està en les nostres mans triar el futur, només els donaré un consell: desconfiïn d'aquells que sempre riuen.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Torn de rèplica, vol fer ús de la paraula, Sr. President? Té vostè la paraula. Se suspèn la sessió per un minut.

EL SR. PRESIDENT:

Continuarem amb el debat, per favor ocupin els seus escons. Sr. President, té vostè la paraula. Per favor, continuem amb el debat.

EL SR. PRESIDENT DEL GOVERN (Jaume Matas i Palou):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Sr. Sampol, li vull agrair la seva intervenció i amb el seu permís passaré a intentar contestar totes aquelles qüestions que vostè ha plantejat i les que crec que vénen a conte i que em pareixen d'interès.

Miri, vostè fa referència al bé que ens tracta Madrid, al plantejament que jo faig, no sé si seria demanair, no?, al que vostè vol fer referència, respecte del tracte que ens dona el Govern central quan tothom discuteix la plurinacionalitat, que no som les primeres del 143, que som una nació, que les companyies aèries pugen els bitllets, la Guàrdia Civil, la justícia, el trànsit, pam, pam. A veure, jo crec que les Illes Balears en aquests moments han tengut un canvi de tarannà molt important en les seves relacions a Madrid, crec que amb això coincidim bàsicament, no? Molt bé. Això vol dir que nosaltres aconseguim tot allò que demanam? No, no, jo no li he dit mai això, sense cap concepte i sense cap dubte, en absolut, hi ha coses que ens hagués agradat solucionar i encara no hem pogut solucionar; hi ha coses que estan en vies de solució i, efectivament, hi ha coses que hem de lluitar, defensar i barallar-nos, perquè aquest és el joc. El que passa és que hem de ser possibilistes i al final el que realment compta són els resultats, i els resultats són els que són i són molt i molt caparruts. Comparar-nos a València o a Canàries després de la Loapa, després de la Lotrava, és almanco un subterfugi. Vostè ho sap, quan xerram de les autonomies del 143, xerram de les d'avui del 143, no de les que fa cinc anys que tenen educació; avui hi ha les autonomies que van amb les històriques, a les quals s'hi varen afegir, Loapa, Lotrava, se'n recorda, València, Canàries, etc., i les altres comunitats del 143. Doncs bé, nosaltres, a les comunitats autònomes del 143, som la que més competències hem rebut d'1 a 5 en la que ens ve darrera de tot l'Estat espanyol; les hi he dit avui matí, l'Imserro, la universitat, les residències, l'Inem, etc., i, sobretot, la competència d'educació, taxa del joc, però educació.

La competència d'educació l'hem rebuda amb un finançament que és, jo crec que s'ha demostrat, un bon finançament. Fins i tot hi va haver un diputat socialista, que no és del seu partit, que tenia molta experiència en aquestes coses, que va dir: no la firmaran la transferència per 36.000 milions de pessetes -no, no és del seu partit, però en sabia, en sap, ha estat el Sr. Crespí, ha estat director provincial-, no la firmaran per 36.000; no, la varem firmar per 42, no per 36, per 42. El resultat quin ha estat? El resultat és el que veuen els ciutadans, que gràcies a aquest finançament hem pogut fer les inversions o feim les inversions que necessitam en educació. El finançament hagués pogut ser

millor? Home, sempre hagués pogut ser millor, però no degué ser tan dolent el finançament quan a la Ministre d'Educació, al Senat, un diputat socialista li va fer una pregunta, dient-li: *cómo había hecho el Ministerio de Educación para ceder ante las presiones de Baleares y otorgarle este plus de financiamiento por encima de las otras comunidades autónomas que hoy todavía no tienen educación.* Això està al Diari de Sessions, no devia ser tan dolent el finançament, si això és així. Però sobretot la prova del nou i la prova que entenen tots els ciutadans d'aquestes Illes és que els ciutadans d'aquestes Illes avui tenen la competència d'educació, amb finançament, que es resol des d'aquí i que aquest finançament de la competència d'educació ha permès millorar o començar a millorar els serveis d'educació a les Balears. Hem aconseguit que 9.000 nins, que fins avui ni estaven afectats, que no podien anar d'una forma gratuïta a l'escola, avui poden anar d'una forma gratuïta a l'escola; hem aconseguit que més de 100 centres a totes les Balears es millorin, es modifiquin, i hem aconseguit començar tots els instituts que necessitàvem fer; hem aconseguit i aconseguirem millorar la remuneració de tots els professors, que són el més important en aquest servei de l'educació; i hem aconseguit, naturalment, en general, intentar arreglar una situació que tenia una tendència molt negativa a les Balears: resoldre els nostres problemes des d'aquí, amb els doblers de tots, però des d'aquí.

Les companyies aèries, com vostè intenta també, jo crec que no amb massa encert, posar dubtes sobre el ciutadà dient-li que han pujat les tarifes, això no és cert, això no és cert. En primer lloc, miri, no, li explic: en primer lloc, aquí, per anar d'aquí a Madrid -li he dit avui dematí- 27.000 pessetes, ara 24. Això pel que fa al descompte cap al continent, i amb la companyia més cara, perquè hi ha companyies molt més barates, anada i tornada hi ha companyies, afortunadament, molt més econòmiques. Però, el segon aspecte, que és probablement el que vostè volia dir i que em permetrà que li expliqui; els vols interinsulars, què varem aconseguir? Nosaltres varem aconseguir que els vols interinsulars fossin declarats línies d'interès públic per l'Estat, igual que a Canàries, molt bé. Un cop que tenim declarat això com a línia d'interès públic, què vol dir? Doncs, que la comunicació entre les Illes està garantida i al millor preu possible, perfecte. Madrid ens va fer dues propostes, ens va dir, una proposta que tenen vostès és fer un concurs amb els doblers, que són uns 1.000 i busques milions de pessetes crec, amb els doblers que ens costa la declaració d'aquestes línies d'interès públic, fer un concurs i adjudicar la prestació del servei entre les Illes a una companyia privada, i que aquesta companyia privada faci aquest servei al preu que vostès li diguin, naturalment pagant la diferència, i amb les freqüències que vostès les diguin. Aquesta possibilitat la tenim encara, està aparcada. Per què? Perquè ens hem estimat més posar en marxa l'altra. L'altra possibilitat quina és? I la que hem aplicat. A veure, anem a deixar que les companyies facin competència entre

elles, anem a deixar que les companyies privades i les que seran privades competeixin per fer aquesta comunicació aèria entre les Illes, però tots els doblers que rebrem de l'Estat, envers de ser per subvencionar una companyia, que vagi directament al ciutadà. I la companyia, efectivament, ha de poder pujar el seu preu perquè allò sigui rendible. El resultat, que és el que importa, quin ha estat? El resultat, que és el que importa, ha estat que el bitllet costava 7.100 pessetes; avui, al ciutadà de les Illes Balears li costa 5.700; i que amb aquest preu, 5.700, les companyies garanteixen que faran aquests vols, a més amb Ibèria amb reactors, i a més amb quatre freqüències diàries, crec que són quatre i cinc en l'estiu, aproximadament hi ha un parell de mesos que n'hi ha almanco una mes.

Vostè em demana per què els altres no han acceptat educació? Doncs, miri, els altres no han acceptat educació perquè no han estat capaços -i qualque flor m'he de tirar- de fer una negociació com la que hem fet nosaltres. I sap quin va ser el secret de la negociació de l'educació? Ens vàrem saber avançar, vàrem anar vius. Sap què li vull dir? Vàrem anar vius i vàrem tenir sort, vàrem tenir sort perquè si no tens sort és impossible que això arribi a bon terme. Nosaltres sabíem que l'Estat tenia molt d'interès en demostrar que podia transferir educació, i nosaltres, com que som petitets, de vegades les nostres coses són fàcils d'entendre, i clar, el nostre muntant econòmic de dins el conjunt de l'Estat espanyol, vostè el coneix, és d'un 1'8 o d'un 2'1, segons es miri, un 2%. Clar, un 2% per a Madrid, doncs té poca significació donar un parell de mils de milions més o no, perquè la veritat és que no és tan important com si l'ha de negociar a un altre lloc. I nosaltres vàrem aprofitar aquesta oportunitat i ens va sortir bé, i vàrem obtenir una bona finançació, un plus i, naturalment, el model no és repetible amb els altres, perquè clar, els altres ja no hi són a temps, i el que per a nosaltres significa un 2% per a ells és un 20 o un 30%, la qual cosa és més important.

L'hospital d'Inca. L'hospital d'Inca, vostè diu que ho pagarem dues vegades, jo tenc la sensació que vostè el problema que té és que, com que té el Sr. Alorda al seu partit i té tant d'interès en aquest tema, té la sensació que efectivament doncs hem sortit bé a la foto, i a vostè això li sap greu; vostè havia fet la campanya ja pensant en l'hospital d'Inca; vostè ja tenia la campanya, les eleccions fetes a Inca; i el batle dimitirà i no sé què i no faran l'hospital i no tendran l'hospital i no els donaran l'hospital. Vaja, però resulta que ens han donat l'hospital! Bé, doncs ara hem de dir qualque cosa perquè hem quedat descol•locats; i què deim? Bé, escolti, ara deim que resulta que l'hem de pagar dues vegades. No, no l'hem de pagar dues vegades. En primer lloc, nosaltres mai no hem volgut resoldre el problema d'Inca d'una forma aïllada. El problema de la sanitat a Balears és un conjunt de problemes, no només és un, és Menorca, és Eivissa, és Formentera, és Manacor, és Palma, és la comarca d'Inca, és tot, en definitiva. I nosaltres el que hem aconseguit ha estat un acord global de tot, un global on és cert que nosaltres posam 1.250 milions de pessetes crec que, més o manco, inicialment, i aconseguiu 20.000 milions de pessetes d'inversió. Però és que aquests 1.000 milions de pessetes que posam, en primer lloc, no

renunciam a negociar ni aquests 1.000 milions ni qualsevol altra inversió a la negociació de les transferències de sanitat, que es farà a la següent legislatura, si Déu vol. Dos, l'acord que permet una redistribució dels llits de la Comunitat Autònoma, redistribució, permet, efectivament, que determinar quin tipus d'aguts del nostre complex hospitalari puguin ser reconvertits en semiaguts o puguin ser reconvertits en hospitals o en llits socio-sanitaris, i això és una competència nostra, que ens preocupa molt i que, naturalment, haurem de dotar i d'invertir de cara al futur, recursos socio-sanitaris. Aleshores, què feim? Doncs, ens deixen, aconseguim convertir aquests llits en llits més barats, perquè els llits més especialitzats, que són els més cars, són els que ha de fer la sanitat pública. Però és que resulta que nosaltres cobràvem uns doblers de l'Estat per fer aquest servei, per tenir aquests llits, però és que resulta que cobràvem la meitat. Cobram molt menys per prestar aquest servei que el que ens costa el servei. En el moment en què no hem de prestar aquest servei perquè aquest servei el presta la sanitat pública, tenim un estalvi de sobres, ens fa que aquesta inversió sigui una inversió bona. Però, en tot cas, 1.000 milions de pessetes per tenir, per dur 20.000 milions de pessetes en inversió: hospital nou a Maó; hospital nou per mentals a Ca'n Misses a Eivissa; la telemedicina a Formentera; el servei d'ajuda sanitària a Formentera; a l'hospital de Manacor duit des d'aquí; 800 milions de pessetes d'inversió a l'hospital de Son Dureta; la posada en marxa de l'hospital Palma II de Son Llätzer i un hospital nou a Inca, a més del centre de salut de Vila i de Santa Eulària.

Quan acabi aquest mapa, que estarem amb les transferències, nosaltres, vostè ho ha de dir, haurem reconduït d'una forma importantíssima els llits per habitants i el finançament per habitant. Clar, això és la clau, la clau és aquesta: nosaltres ara els feim afuixar 20.000 milions aquí. Amb aquests 20.000 milions aquí que els feim afuixar, més tot el que han invertit fins ara, que ahir ho vaig reconèixer que era un mèrit de la darrera etapa del govern anterior, això ens reposiciona de cara a la transferència amb unes bones condicions. Però encara negociarem, vull dir que encara ens hi haurem de barallar, naturalment per defensar els nostres interessos.

Jo crec, sincerament, que en el partit, que el fet que el Govern de Madrid sigui del Partit Popular ha beneficiat les Illes Balears, i també sempre he reconegut que hi ha hagut acords amb partits nacionalistes que també han estat positius i favorables per als nostres interessos. Jo crec que això és positiu i crec que està bé. Crec, en definitiva, que és qualque cosa que es pot palpar, que és qualque cosa que la gent percep la diferència, quan un compara d'abans a després realment és radical.

Però clar, abans de continuar, hi ha un aspecte que a mi m'agradaria destacar-li. Vostè em diu, efectivament m'ha xerrat de sostre competencial, de la reforma de l'Estatut d'Autonomia, de què en aquests moments a Espanya es discuteix la plurinacionalitat, que nosaltres som una nació, etc. I a mi em pareix bé demanar que nosaltres tinguem les mateixes competències que Catalunya, a mi em pareix bé, el que passa és que vostè tal vegada no s'ha assabentat que un dels principis fonamentals de la política en aquests moments del partit que governa Catalunya és tot el contrari; vostè tal vegada no s'ha assabentat que la política en aquests moments que es fa a Catalunya és que *de café para todos nada*. I què diu el seu soci de candidatura, què diu el Sr. Pujol? El Sr. Pujol diu: *Pujol proclama que Cataluña, Galicia y el País Vasco son una nación y que España no lo es*. I què feim nosaltres, i on som nosaltres? Què som nosaltres? Miri, quan ells fan aquest acord, quan es reuneixen els partits nacionalistes de Catalunya, de Galícia i del País Basc, on és vostè? I jo no l'he vist, i on era, Sr. Sampol? No, però després hi va anar i ho va arreglar, es va reunir, crec que amb un que va de número 50, es va fer la foto i efectivament després va sortir a la foto firmant el que aquests tres ja havien pactat. I on som nosaltres, on és aquesta nació que vostès defensen? Sr. Sampol no es preocupi, perquè si llegeix encara més les declaracions del Sr. Pujol, descobriran què és el que som nosaltres, diu: *el presidente dice no ser secesionista y que España es algo formidable*. Sr. Sampol, *usted es algo formidable*. Se'n recorda d'aquell programa: *ustedes son formidables*, se'n recorda. No es preocupi, perquè som formidables. Resulta que pujam aquí i defensam que volem ser una nació, però després no pintam una regadora, però això sí, *somos formidables*.

L'autonomia, Sr. Sampol, es defensa des de l'autonomia i l'autonomia passa per l'autonomia, sense cap dubte; a no ser que nosaltres estiguéssim dins Catalunya, que crec que no, en tot cas, si nosaltres estam dins Catalunya, per favor, li agraeix que pugui aquí i m'ho digui. Qui és una nació és Catalunya aquí, no diu països catalans, diu Catalunya.

Però és que, a més, Sr. Sampol, vostè diu que per què no podem competir amb els estrangers ni tan sols per un bocí de terra. Xerra de l'associació de defensa de Mallorca, em pareix molt bé, no estic d'acord amb el plantejament, lògicament; però, crec que l'objectiu és un objectiu que lògicament a ningú agrada el fet que s'hagin de vendre les nostres terres; i com molt bé deia el Sr. Verger, a un moment també perquè la gent pugui comprar qualsevol cosa de vendre, sense cap dubte. Però miri, jo crec que efectivament aquest és un problema que no podem minimitzar, que té només relació colateralment, des del meu punt de vista, fins i tot en la situació econòmica, perquè, naturalment, és poder adquisitiu. Què passa, com així ells poden i nosaltres no? Doncs, si a nosaltres ens va bé, n'hi haurà que encara els va millor, si tenen més doblers que nosaltres o tenen més poder adquisitiu. El que hem de fer és que això, sota cap concepte ens perjudiqui a nosaltres i signifiqui que nosaltres perdem la nostra identitat i la nostra terra.

Vostè explica amb un símil que jo crec que tothom també pot entendre que està equivocant, des del meu punt de vista, que vostè diu que som com una família que es descapitalitza. Miri, si ara aquí començam a fer la discussió del model econòmic i de per què en aquests moments es produeix un procés d'enriquiment i un procés d'increment de totes les dades, de totes les macromagnituds econòmiques, bé, avorriré sense cap dubte al més pintat i fins i tot al qui no li agrada el futbol no ens veurà. Jo crec que hem de ser capaços d'explicar a la gent que aquí es crea feina, que aquí, a les Illes Balears hi ha un 70% més d'estalvi que a la resta de comunitats autònomes de l'Estat espanyol; però, bàsicament, que aquest model que cream, aquesta riquesa que es crea a les Illes Balears, entre d'altres coses influeix d'una forma decisiva en la preocupació més important que pot tenir qualsevol polític que puja aquí, la més important, que la gent no tenguui feina, que hi hagi un sol aturat. Si aquesta política d'enriquiment, que no és de descapitalització, perquè si no no es produiria feina, lògicament; vostè ha dit béns de consum. No, miri, si aquesta política no fos una política productiva, no produiria llocs de feina, però clar és que resulta que les dades amb això sap que ho són de cruels: 45.000 persones que no tenien feina fa tres anys que avui fan feina.

Però vostè tanmateix em diu que resulta que els joves no tenen feina i em diu que els contractes són fets. És cert que els contractes no són tan bons com voldríem, però escolti, dades: l'any 1991 a 96 els contractes fixos s'incrementen un 6'21%; el 1997 un 8'4% i el 1998 un 11%; és una tendència positiva que l'evolució de contractació indefinida és millor del que era abans. Que els joves no troben feina? Per això feim tot el que feim, però no és cert que tots els joves no trobin feina. Sap, Sr. Sampol, quants joves han trobat feina a l'any 1997? 25.149. 25.149 ocupacions noves que no tenien feina anterior en el sector. Naturalment, això no basta, hem de fer una bona educació, hem de posar en mans de tots els joves la formació necessària per accedir a aquest mercat de treball, a aquells que no hi poden accedir; hem de posar en mans de les empreses les possibilitats de contractar aquests joves en formació, els hem de donar ajudes en habitatges i els hem de donar facilitats, en definitiva, per poder-se insertar en el món laboral. Però, la veritat és que 25.149.

Clar, aigua, turistes i no l'agricultura, això torna ser el mateix; clar, vostè, jo no sé si amb intenció o no, però vostè ve aquí i deixa caure unes coses crec que per intentar una mica fer mal i per intentar enganyar, jo crec que això no és així. És a dir, escolti, nosaltres, és que vostè abans ha dit, és que pugem els preus dels bitllets: escolti, 7.100, 5.700, 27, 24; és que no donam aigua als pagesos, bé; després diu que el dorm, que el dormiré. Escolti, ahir vaig explicar perfectament quin és el projecte estrella que en aquest moment prepara el Govern i que posarem a l'abast dels pagesos. Què volem? Miri, nosaltres volem que hem fet una inversió molt important, molt, més de 30.000 milions de pessetes en depuració d'aigua a les Illes Balears; nosaltres hem invertit en depuradores i en aquests moments tenim un nivell de depuració d'aigua dels millors que hi ha a Espanya

i dels millors que hi ha a Europa, depuram la nostra aigua, quan un va a la platja a l'aigua ho nota, a l'aigua. Però tenim el problema següent: que hauríem de tancar el cercle. Com podem tancar el cercle? El cercle el podem tancar si aconseguim les inversions necessàries perquè aquesta aigua que se'n va a la mar no se'n vagi a la mar. Aquesta aigua que pot ser susceptible d'emprar-la de forma agrícola o de recuperació de paisatge hem de ser capaços d'emprar-la, el que passa és que això costa molts i molts de doblers. I jo li dic sincerament, que no el vull enganyar, no tenim doblers per pagar-ho, i com que no tenim doblers per pagar-ho hem d'anar a lluitar per aconseguir aquests doblers a un altre lloc; i els aconseguirem, perquè estem a punt d'aconseguir-ho. I aleshores, en un mig termini, si nosaltres tenim els doblers per fer aquestes inversions, què aconseguim? Aconseguim que el que sempre hem defensat, ho he dit aquí 20.000 vegades i li repetesc, que jo mai no llevaré l'aigua als pagesos; vol que li torni a repetir?, mai llevaré l'aigua als pagesos. Doncs, el mateix, donar a aquests pagesos la possibilitat d'utilitzar aquesta aigua, naturalment sense cost o a un cost que valgui la pena, perquè si no per a tot això no importa que fem aquest viatge. És tracta de posar aigua d'aquesta per poder-la utilitzar els nostres pagesos, i això ho farem, com deia ahir.

Després diu que la llet es ven; a mi, i m'acaben de passar una nota, em diuen que és incert el que vostè ha dit de la venda de la quota lletera de Menorca. Jo no voldria entrar en una discussió, però em diuen que és incert. En tot cas, quina és la realitat? La que li deia ahir, que gràcies a la Llei de règim especial s'ha pogut limitar la venda de quota lletera fora de les Illes Balears d'una forma important. I que la llet va millor? Naturalment que va millor, però va millor que no anava perquè fa dos anys era una situació molt preocupant, i en aquests moments hem pogut donar unes ajudes a tots els ramaders, unes ajudes de millora de la cabana, de millora de la quota, d'eradicació de les malalties, unes ajudes per vaca a cada pagès que l'ajuden a tirar endavant. Això ho hem fet nosaltres, per intentar precisament que la llet vagi bé. I vostè diu que es ven, no sé quants quilos s'han venut, no sabia que la llet es vengués a quilos, però bé.

(*Murmuris*).

Sensació d'aclapament. Miri, vostè ve a aquest debat a plantejar el tema que sense cap dubte és el tema crucial i serà el tema crucial al llarg del dia d'avui, vostè xerra de sensació d'aclapament, vostè xerra de densitat de població; que no podem fabricar més quilòmetres quadrats, que no podem fabricar més paisatge. Vostè, estic d'acord, planteja una situació que jo crec que en aquests moments, ho hem dit moltes vegades, és real en certa mesura. Nosaltres coincidim amb el fet que aquí, a les Illes Balears, existeix en certs moments, sobretot en èpoques puntes de l'estiu, una certa sensació d'aclapament; efectivament això és un fet real i això és així. I precisament perquè això és així nosaltres tenim la responsabilitat de prendre les mesures per corregir això de cara al futur; i per això nosaltres treim les lleis, els ordenaments i les mesures perquè això no pugui succeir el dia de demà. Què feim? Treim primerament una llei que pugui

ordenar el nostre creixement econòmic, naturalment turístic, que és el principal. El model de creixement turístic, a partir de la llei de moratòria turística, exigeix, precisament, que no es pugui incrementar el nombre de places turístiques en termes generals a l'època punta, i que fem la política perquè aquests turistes vinguin a l'altra època de l'any. Però és que, a més, efectivament, des del primer dia proposam un model d'ordenació del territori, que és això, una ordenació del territori, un model que vol fixar el sostre poblacional, el sostre d'edificabilitat, que ens posem d'acord tots, tal i com estableix la Llei d'ordenació del territori, sobre quin és aquest sostre. I és al que el convidam i al que el convidem públicament, a que sigui capaç, amb la llei d'aquest Parlament, d'establir aquest límit que faci que no estiguem aclaparats el dia de demà; aquest límit de desenvolupament que faci que puguem tenir un creixement sostenible. Creixement, perquè això és el que ens separa a vostè i a mi, naturalment, però creixement sostenible, un creixement cap a la qualitat, un creixement cap a la cultura de la rehabilitació, un creixement cap a la cultura de no haver d'emprar necessàriament més territori nou, almenys de forma constant.

I això és el que hi ha aquí plantejat, el que passa és que a vostè no li interessa debatre aquesta llei d'ordenació del territori, naturalment; perquè miri que el convidem, amb bones paraules i amb les fites ben clares: anem a posar el sostre de desenvolupament, anem a dir quanta gent cap aquí; anem a dir quin és el sostre d'edificació que podem fer, i després, per llei, establir les mesures que garanteixin que això serà així. Així de senzill, sense crear por ni incertesa, ni sense crear falses alarmes.

Vostè diu que el Pla Mirall ha estat un pla que ha estat perjudicial per a les Illes Balears; vostè diu que el Pla Mirall és un pla que és una campanya, que no serveix per a res, que es fan coses on no s'han de fer. Miri, el Pla Mirall, Sr. Sampol, és probablement el pla més ambiciós de rehabilitació i de cultura de la rehabilitació que s'ha fet mai aquí, a les Illes Balears. Aquest Pla Mirall l'únic que fa, tal com ens havíem compromès nosaltres des del primer moment, és ajudar als ajuntaments, amb competències que són seves, a dur la càrrega d'aquelles infraestructures que ells han d'assolir. Què vull dir? Nosaltres ajudam als ajuntaments a què puguin recuperar aquells carrers que estan fets malbé; nosaltres ajudam als ajuntaments a què puguin soterrar aquell cablejat que molesta, que perjudica els veïnats, els visitants i tothom; nosaltres convidam als ajuntaments que, per iniciativa seva, puguin ajardinar carrers, ajardinar places, que puguin rehabilitar façanes, que puguem fer les façanes noves, que puguem pintar les façanes les que ho necessitin. En definitiva, cultura de la rehabilitació, però la competència és de l'ajuntament; la competència és municipal, són els ajuntaments els qui proposen els projectes, són els ajuntaments els qui executen els projectes. I mira per on, resulta que tot això que vostè critica els seus ajuntaments són els primers que s'hi han apuntat, resultat que tots els seus ajuntaments, quan vostè va sortir el primer dia i va dir és que el Pla Mirall és un desastre, tots li varen dir: deixeu anar que ens interessa.

Naturalment, resulta que són els primers en apuntar-se a fer aquest tipus de millora de rehabilitacions. Primer, el que fan és millorar la qualitat de vida dels nostres ciutadans i és el més importants i és el primer, perquè són projectes de millora de l'entorn urbà, són projectes de millora del nostre paisatge, dels nostres municipis, dels nostres pobles i de les nostres ciutats. I, en segon lloc, fan que tinguem més oportunitat de desenvolupament econòmic, perquè el que feim és fer els nostres pobles i els nostres municipis més atractius, més habitables; que convidin a poder gaudir, visitar i conèixer i a conservar allò nostre. Perquè exactament igual, i vostè no ho ha dit perquè no li interessa dir-ho, hem posat en marxa 3.800 milions de pessetes de rehabilitació també de monuments arquitectònics, tipus esglésies, seus, convents, que necessitaven tots aquests pobles, i en té vostè un exemple, feim l'església de Sineu, sense anar més enfora, que en aquests moments està en obres, i que serà una de les esglésies que gràcies a aquesta ajuda, gràcies a aquestes rehabilitacions, es recuperarà, en aquest cas per a bé dels sineuers i de les sineueres.

Però miri, jo voldria no estendre-me massa, assegurar-li que el fet que vostè pugui xerrar d'endeutement; miri, cada ajuntament ha de ser responsable de les seves possibilitats d'endeutement i de les seves possibilitats d'on pot arribar. El Govern balear, no es preocupi, ho té clar, vagi al Banc d'Espanya, vagi a les dades d'endeutement, i el Govern balear, en aquests moments, és una entitat exemplar en aquesta matèria, afortunadament, i no per res, sinó perquè estam immersos dins un procés on no podem estirar més la mànega, perquè no podríem. Per tant, nosaltres hem prioritzat la nostra despesa, en aquest cas per ajudar als ajuntaments; quan hem hagut d'anar a una altra administració anant-hi.

Les obres del clavegueram són obres que fan els consells insulars i que nosaltres ajudam a fer perquè els pagam cada any 300 milions de pessetes, perquè puguin executar aquests projectes; i que, a més, des de fa molts anys, es duen endavant.

Naturalment, vostè em xerra de la publicitat. Miri, jo podria dir-li que vostè no em pot dir això quan vostès, no dues planes, el Consell Insular de Mallorca, amb una campanya que es deia Illa de Progrés, en feia dues cada setmana de planes. Se'n recorda, Illa de Progrés. Però és que a mi em pareix bé, vull dir, a mi em pareix bé. I per què? Bé, però és vostè que la feia, el Consell Insular de Mallorca, ah, però clar, el que no pots fer és anar a acusar l'altre quan tu has estat el primer que has caigut. Clar, la campanya de publicitat i les campanyes de publicitat, 500.000 o 50 és igual, perquè crec que estan ben emprats aquests doblers, tots els doblers; i per descomptat no torni deixar aquí falses xifres que són absolutament falses, perquè això de 1.500 milions de pessetes li puc garantir que això s'ho ha inventat per quedar bé davant la televisió i que el vessin i diguin, mira aquest,

1.500 milions; el pròxim cop no sé perquè no diu 10.000, n'han gastat 10.000 i ja ho veurem, que encara quedarà millor. Miri, no és seriós, sota cap concepte. Però escolti, el cost d'aquestes campanyes de conscienciació de promoció de la nostra terra, de les nostres Illes, els assumeix i si costassin cinc vegades més crec que també les hauríem de fer, i jo defensaria, vendria aquí en el meu Parlament, en el meu Govern a defensar que es fessin, com si costen 50, estan ben invertits. Crec que tots els doblers que es puguin invertir precisament en fer que la publicitat sigui això, sigui donar a conèixer als ciutadans la seva realitat, la realitat, sigui donar informació als ciutadans, que això és la publicitat; tot el que sigui que els ciutadans d'aquestes Illes estiguin conscienciats que efectivament ho tenim tot per aconseguir-ho tot, perquè tenim la gent, sí senyor, tenim el poble, tenim el somriure, tenim Formentera, tenim Eivissa, tenim Menorca i tenim Mallorca, efectivament això és molt important per al nostre poble. I jo crec que estan ben invertits aquests doblers, és important que tots tinguem aquesta consciència col·lectiva del que som, del que estimam i cap on podem anar, i que sapiguem que el futur està en les nostres mans, i que els ciutadans tinguin consciència d'això, jo crec que això és important, és molt important.

I vostè em diu que desconfiïn, supòs que anava per a mi, no?, que desconfiïn de jo. Miri, jo crec que l'únic que pot plantejar aquí desconfiança és vostè, i li dic sincerament. Jo crec que vostè sí té i ha demostrat, li diré amb calma, però amb la profunditat que pugui, vostè sí que ha demostrat efectivament poder generar desconfiança; almanco enganya, perquè jo crec, i li dic amb bones paraules, que com li vull demostrar a vostè, amb moltes coses enganya, no només amb els 1.500 milions de pessetes, que també enganya, o amb qualsevol cosa d'aquestes, o amb què han pujat els preus dels bitllets; no, no, amb coses que són fins i tot jo crec que més importants. Jo defens el que vostè digui, que vostè defensa el medi ambient, que s'aturin totes les urbanitzacions, que està en contra de la incineradora per tractar els fems, que vol més sostre competencial, com li he dit per a la nostra economia, que defensi una política més intervencionista de més català per a tothom; molt bé, que defensi una política de transports sense carreteres, o sense carreteres noves; o que defensi una política de transport, com diu també del tren, etc. Molt bé, jo això bàsicament ho he d'acceptar i ho accept, el que passa és que la realitat, quan anam a analitzar la seva actitud és distinta. Resulta que vostè promet això, però després fa el contrari.

M'explicaré: català. Miri, vostè efectivament defensa una política que vol fer que la gent conegui de forma entre cometes obligatòria el coneixement del català, molt bé. El Govern aprova a la seva normativa els nivells d'exigència per a l'accés a la funció pública del català; el Sr. Sampol posa el crit en el cel perquè el Govern demanava nivell A a tots els seus funcionaris. El Sr. Sampol surt i diu: això és un desastre, aquests són una nul·litat, això és un passa tothom, això no serveix per a res, vostès demanen l'A, és un desastre, molt bé. Després vostès arriben al Consell Insular de Mallorca i quan tothom esperen que vostès, quan han d'exigir el català per als funcionaris, demanin, supòs que, home, el nivell B, el nivell C, resulta que vostès també fan el mateix que hem fet nosaltres, demanen l'A. Però clar, resulta que, per exemple, fins i tot l'Obra Cultural Balear en aquell moment critica aquesta decisió seva; una persona tan poc sospitosa com la Sra. Aina Moll fa unes declaracions - m'agradaria trobar-les perquè són dignes de veure-se- dient que no ho entén, que està defraudada, que no entén com és possible que vostès no hagin complert amb el seu propòsit i hagin exigit una cosa distinta.

Jo, des del meu punt de vista, crec que això és enganyar la gent, és a dir, això és una cosa, demanar que per a ells quan som oposició han d'exigir un nivell de català, però en parlar de mi no ric, quan hi som nosaltres demanam el mateix que ells. Però clar, tots aquells que feien tant de renou quan érem nosaltres que ho provàvem, ara ningú diu res, la prova està i no passa res.

La joia probablement de la seva -Sr. Sansó, també n'hi haurà per a vostè si en vol- incoherència és la política dels fems. No, i deia allò del Sr. Sansó, perquè efectivament, el Sr. Sansó té unes declaracions que són increïbles, el Sr. Sansó, després que vostè va sortir un dia i va anunciar que: aquests de Madrid ara ens diuen que no hem de pujar el sou als funcionaris; i vostè tot d'una va sortir i diu: pujarem el sou als funcionaris. Què ha passat? El Sr. Sansó, a un diari d'aquestes Illes, dia 5 de gener del 98, deia: ara pagam haver fet de valents amb els funcionaris, vàrem proclamar als quatre vents la pujada de sous i això es va prendre com una provocació. Després, a cada reunió que fèiem, a cada conversa que teníem amb els sindicats, ja venia marcada per l'entrebanc d'aquell anunci. Un anunci -ho deia el Sr. Sansó, no ho dic jo, ho deia vostè- molt més polític i de cara a l'opinió pública externa que per arreglar un problema real intern; pecàrem de manca de prudència i això en política es paga. N'hi ha més, a un altre periòdic deia: *Fue un error que todo el mundo hablase más de la cuenta sobre el incremento salarial como hizo Sampol, tal, tal*. Vostè va dimitir per això crec, crec que va dimitir com a cap de personal per aquesta qüestió.

Jo crec que això és una incoherència i li deia que allò dels fems és probablement la seva joia d'aquesta incoherència i incongruència que vostè m'intenta dir a mi que desconfiïn de jo. Miri, l'any passat ja en vàrem xerrar, enguany encara en xerrarem, vostè va fer tota la darrera campanya electoral o una part important, des del meu punt de vista, basada, precisament, en la política contra la no incineradora; vostè va fer una campanya electoral dient no a la incineradora, no a la incineració, hem de desmantellar la incineradora, hem d'aplicar compostatge i reciclatge per a tot i res d'incinerar. Això és molt respectable, sense cap dubte, el que passa és que això va ser una promesa electoral i una campanya electoral. Jo li vaig demanar

què passava amb aquesta contradicció que vostè feia. I vostè em va dir: què passa -això està al *Diari de Sessions*, està a la pàgina 1.814, 9.10.96-, vostè em va dir: què passa amb la incineradora? Jo agraesc d'una vegada per totes en aquesta tribuna que em permetin pujar aquí, amb el programa electoral del meu partit a les autonòmiques i municipals, vostè, Sr. Matas, m'acusa d'incomplir el programa, m'acusa d'enganyar els electors per no haver aconseguit tancar la incineradora. I afegeix: si ells governassin, si ells i el Partit Popular governàs al consell insular estaria avui tancada la incineradora? Amb el 14% dels vots que té el PSM hem contribuït a paralitzar el 50% de la incineradora, de quatre forns, amb 14% de vots, n'hem paralitzat dos.

Ara quan pugui aquí vostè ha de dir, crec, Sr. Matas, no hem tancat cap ni un dels forns que hi havia, sinó que hem tornat, bé, a enganyar o a no dir la veritat, i la veritat és que tenim un forn més, ara en tendrem tres. Clar, però vostè em dirà: home, escolti, no un segon que això té molla, un segon; no, és que amb el 14% n'aturam un de forn. Clar, és ver, o sigui que ara encara amb el 14% aturaran el 25% de la incineradora. Exacte, no, alerta, que encara pot pujar aquí i dir que amb el 14% aturarà i es posarà medalles. Miri, jo crec que això, insistesc, és un engany, perquè crec que vostè sap perfectament que vostè ha hagut d'accedir al darrer moment a què es posàs en marxa el tercer forn i que haurà d'accedir a què es posi el quart, el que passa és que no ho pot dir; vostè s'estima més no dir-ho abans de les eleccions, a veure si passen les eleccions i els meus estan tranquils, i després ja posarem el quart forn. Però això sí, jo tal vegada m'he expressat malament, perquè resulta que el tercer forn no és un forn, no és un forn, hi entren fems per aquí, no sé què passa aquí i surten cendres, però no és un forn, no és un forn; perquè vàrem haver de canviar fins i tot a la premsa, dient que no era un forn, no, no, era una cosa que crema però no és forn.

Clar, el problema és que si són seriosos, vostè sap que a la gent li hem de dir que nosaltres hem de donar tot el suport del món al reciclatge i al compostatge; hem de donar tot el suport del món al "trillatge" i ho feim; i que la nostra política i la nostra voluntat, sense cap dubte, és de potenciar aquestes formes alternatives d'eliminació de residus sòlids. Però que hi ha una realitat que passa a tot el món, és una realitat que passa a Alemanya, on el 65% dels residus es cremen, i naturalment és una realitat que està comprovada, està contrastada, i que crec que és bo que expliquem als ciutadans i que ens llevem les caretes i que expliquem realment, escolti, miri, a mi no m'agrada la incineradora, però és que resulta que tanmateix de cada 100 bosses de fems que hem de produir n'hi ha 65 que no les podem reciclar de cap manera, perquè això passa a Alemanya, passa a Dinamarca, passa supòs que als llocs d'Europa més importants, i aquí ens passarà igual, perquè no hi ha altra forma. Vostè és el responsable, precisament, que el 30% de fems s'hagi de posar una altra vegada a l'abocador; vostè és el responsable de l'impacte ambiental que això produeix.

Urbanisme, que hi ha un tema que m'interessa treure-li molt, per demostrar-li la seva desconfiança. Son Bunyola, en som de Son Bunyola? En som. Jo estic d'acord amb un producte de qualitat, estic d'acord amb la qualitat com una forma d'incrementar la riquesa, sobretot de llocs que realment ho necessitin. Molt bé, hi ha altres productes amb els quals també hi estic d'acord i que vostè també coneix, tenim l'hotel del Sr. Branson a Son Bunyola, a Banyalbufar; tenim s'Atalaia de Sóller i també tenim la proposta d'un hotel a Cala Tuent, però aquest no és dels seus i aquest no va bé. Bé, l'any 1996 jo li vaig criticar en aquesta tribuna precisament el rebuig del seu partit cap a aquest projecte, i vostè em va contestar -a la pàgina 1.804 del *Diari de Sessions*-; Son Bunyola, a veure si ens situam, Son Bunyola és un hotel que es fa a la Serra de Tramuntana, a Banyalbufar, un hotel que és propietat del Sr. Branson, que és un empresari britànic molt conegut i que efectivament du endavant aquest projecte d'urbanització d'una part de la Serra de Tramuntana. Vostè, quan jo el vaig criticar, em va dir: Sr. Matas, vostè és l'única persona que ha criticat públicament l'Ajuntament de Banyalbufar per impedir Son Bunyola; Sr. Matas, és que ni la Serra de Tramuntana hem de respectar. Ho va dir aquí, ni la Serra de Tramuntana hem de respectar, Sr. Matas. Milionaris i doblers per comprar i edificar els racons més bells de Mallorca ens en sobren, n'hi ha per tot el món, és que ho hem de vendre i urbanitzar tot, fins el paradís aquest de Son Bunyola a Banyalbufar, això també? És aquest el seu projecte?

Després a la contrarèplica, a la pàgina 1.814, em diu: i el President de les Illes Balears ve aquí a xerrar de creixement sostenible i de preservar el territori i ens diu que hem de tolerar, que hem de permetre que s'urbanitzi la Serra de Tramuntana, vaja home! Se'n recorda, vaja home!, ho va dir un poquet més fort efectivament. Quin model és aquest? Urbanitzar els cims de la Serra de Tramuntana, aquells alzinars que besen la mar, això fa empegueir. Perdoni'm, Sr. Matas, que m'indigni d'aquesta manera, urbanitzar Son Bunyola, hi ha anat vostè, Sr. Matas, a Son Bunyola?

Sr. Sampol, fa uns dies va sortir que vostès havien arribat a un acord per urbanitzar Son Bunyola i per fer l'hotel del Sr. Branson. Han passat de negar-se a fer aquest hotel a modificar una àrea protegida d'especial interès per la Len, per fer dins aquesta àrea un hotel que en bona part és de nova construcció, per a 180 places. No som jo qui ha canviat, és vostè, Sr. Sampol, qui ha canviat; és vostè a qui ara convé fer aquest hotel i fa aquest hotel, no som jo que he canviat. Vostè quan em deia: s'ha de permetre que s'urbanitzi la Serra; vostè, quan em deia: si no coneixia aquest paradís, vostè coneixia també ja en aquell moment que tal vegada era necessari crear riquesa a Banyalbufar; que tal vegada era necessari poder, dins el respecte, donar riquesa a una zona efectivament de vegades maltractada; vostè deia que sobraven rics i vostè el que ha fet ha estat, al final, arribar a un acord amb el Sr. Branson, que no hi entraré més en l'acord, i que, efectivament, fa que Banyalbufar, que la Serra de Tramuntana tenguí aquest hotel.

En va fer una altra que també és interessant, Santanyí. Vostè va anar a Santanyí i es veu que va dir a la seva gent que allò dels Pujols no es faria mai perquè vostès eren gent de principis, gent seriosa, etc. Això és el que diu el periòdic, perdoni, això és el que diu un regidor seu, el Sr. Amengual, sí crec que nom Amengual efectivament. Miri, el Sr. Amengual, que és qui fa aquestes declaracions, també s'equivocava perquè el Sr. Amengual va dir que vostès li havien dit això, va dir que vostès no farien aquestes urbanitzacions i va dir que vostès no havien estat capaços de fer la mateixa pressió que havien fet amb altres projectes, i posava l'exemple dels Canons, que realment tampoc no és l'exemple més afortunat, perquè aquesta és una altra. Doncs bé, vostè va dir que allò era el dia més feliç de la seva vida i el Sr. Amengual li va contestar que el dia més feliç de la seva vida, que era el dia dels Canons, era el dia que s'havia aprovat aquesta urbanització de Santanyí. Doncs bé, jo crec que vostè, en declaracions d'aquest senyor, tampoc no ha estat fidel als seus principis i als seus plantejaments. Jo crec que un regidor del seu propi partit, del PSM, surti dient precisament que se sent enganyat dient que vostè li va prometre que no urbanitzaria aquest projecte, i després el resultat ha estat que s'ha pogut urbanitzar aquest projecte, jo crec que és una mostra, insistesc, d'aquest engany i una mostra d'aquest distint tarannà que vostè té per a unes coses i per a les altres.

Perquè clar, és distint que xerrem de Valldemossa o que xerrem dels Pujols; és distint que xerrem de Marratxí, que xerrem de Calvià o que xerrem d'altres municipis, clar, les coses són distintes i segons el vent que a un li va. Allò dels Canons, bé, jo crec que això sí que és evident, el Batle d'Artà dient que *era una postura totalmentament incomprensible, que se pretende desclasificar urbanizaciones que se encuentran en un estado tanto o más avanzado que Es Canons y en cambio esta urbanización se la saltan*, són declaracions del Batle d'Artà, del seu partit polític.

Bé, jo pens que els polítics han de tenir una paraula, pens que els polítics han de dur endavant i complir la seva paraula i no realment una altra. El ciutadà ha de saber que les coses que es fan són les coses que es prometen i que un ha de ser realment coherent amb allò que promet i amb allò que fa.

I jo vull acabar dient, Sr. Sampol, que vostè no em pot xerrar a mi de desconfiança, vostè no em pot dir desconfiïn de jo, perquè nosaltres sempre a la societat balear li hem complert el que li hem promès; saben què és el que representa la nostra ideologia, saben que la nostra ideologia està identificada amb la societat balear, hi ha estat de sempre i esper que continuï durant molts d'anys, i saben al que nosaltres ens comprometem i el que feim. Tenim un programa electoral, duim aquest programa electoral endavant i als quatre anys passam comptes davant els ciutadans, i això és el que ens dóna credibilitat davant els ciutadans. I jo, davant la seva afirmació de desconfiança dels que riuen, jo també li diria que desconfiïn dels que sempre ploren i dels que enganyen. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. President. Torn de contrarèplica, Sr. Sampol.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Sr. President, senyores i senyors diputats. Com a mínim li he pujat el to de veu al President, havia estat tot el dia coll tort, ara veim que era una posa. Hauré de seleccionar els temes, ho comprendrà, tenc deu minuts i vostè m'ha replicat més d'una hora.

Bé, em demana el Sr. Alorda, em diu que demani al Batle d'Inca, era per aquí fa una estona, se n'ha anat, a veure si no ha estat un fidel col•laborador per aconseguir l'hospital d'Inca? Això m'ho diu el Sr. Alorda. I jo li dic que no ens parli de sortir a les fotos, sobretot, vostè treu titulars: *Matas gasta 700.000 pesetas en fotos en sólo cuatro días*. En tot cas, la foto del Sr. Alorda no costava ni una pesseta. Vostè, i pos per testimoni els 20 o 30 o 40.000 ciutadans que ja hi deu haver que tenen foto amb vostè.

Bé, en parlar d'autonomia ens ha dit que el Sr. Pujol no vol *café para todos*. Jo tampoc que no ho vull, jo el que vull és l'esmena que vàrem proposar a l'Estatut d'Autonomia, que proposava que les Illes Balears fossin reconegudes com una nacionalitat històrica, i de moment vostès han votat en contra i ja han anunciat que votaran en contra al Congrés dels Diputats. I per cert, el partit del Sr. Pujol ha presentat una esmena que diu que les Illes Balears són una nacionalitat històrica, per tant. De totes maneres jo no esper que les coses me les arregli el *primo de zumosol*, aquí els nostres problemes ens els hem d'arreglar nosaltres, no ens els ha d'arreglar el Sr. Pujol. A pesar que el Sr. Pujol sí que va dir una cosa respecte a Balears, va venir i va dir: donarem suport al règim econòmic i fiscal diferenciat de les Illes Balears. I ho ha complit, per sort seva, perquè ara he llegit articles i declaracions del Sr. Ramí, i avui mateix, aquests dies mateix, vostè s'ha omplert la boca que per exemple els estudiants universitaris tendran beques per a desplaçaments; que els familiars dels malalts rebran subvencions; que el preu del gasoil no podrà ser superior a les Illes Balears; que les tarifes elèctriques tampoc no podran ser superiors a les de la península; que el Govern central haurà de fomentar l'energia solar i eòlica; haurà de potenciar l'agricultura, la pesca, el transport ferroviari, totes aquestes esmenes, i vostè ho sap, les va presentar el partit del Sr. Pujol. No se'n va dur res d'aquí, ens va deixar una promesa ben complerta; tot això a proposta del PSM.

És més, gràcies a aquesta coalició, perquè ara pareix que perquè siguem socis jo he de ser el culpable de tot el que declari el Sr. Pujol, gràcies a aquesta coalició vaig poder ser present a Brussel•les a donar-li suport a vostè el dia que defensàvem l'informe Viola per al reconeixement de la insularitat. I vàrem ser l'única regió europea que hi va haver dos representants que parlaren, presidents de comunitats autònomes, presidents de regions europees, i jo, un portaveu de l'oposició, que no pinta res, vaig poder intervenir a Brussel•les a defensar aquell projecte. Tot això és el que n'han tret.

Tema d'aigua. A Campos hi havia un projecte per dur l'aigua de Sant Jordi, per dur l'aigua de Palma, un projecte que estava valorat en uns quants de mils milions de pessetes, declarat d'interès nacional pel Consell de Ministres, i no només no s'ha executat, sinó que quan s'han posat en marxa depuradores a Campos, no a Sant Jordi, depuradores a Campos, en lloc d'adjudicar-se l'aigua depurada als pagesos que la tenen sol•licitada des de fa anys, l'han adjudicada als camps de golf. I això no m'ho ha dit qualcú, m'ho ha dit el Butlletí Oficial de la Comunitat Autònoma, perquè ha sortit publicat. No com aquests retalls que du vostè; si parla del *Diari de Sessions* mostri el *Diari de Sessions*, no mostri un apunt seu que manipula les meves paraules.

Quotes lleteres. Miri, no el culp, un president que parla d'entranyables xotets no és rar que no sàpiga que les quotes lleteres es mesuren en quilos. Sr. Cardona, faci el favor d'informar el seu president.

El català. Resulta que s'ha passat tot l'any a les entrevistes que li feien, que no treien cap a res, i sense més ni manco deixava el periodista descol•locat perquè deia: el PSM vol obligar tots els castellanoparlants a aprendre el català. Tenc tres o quatre entrevistes en què ho ha dit. Ho va dir l'any passat, no duc el *Diari de Sessions* perquè no puc perdre tant de temps com vostè, o no em fan la feina que li fan a vostè. I què ha passat ara amb el català al Congrés dels Diputats? Que el PP presenta una esmena, bé, perdó, què defensava el PSM? Que les dues llengües oficials de les Illes Balears fossin iguals, fossin exactament iguals. I el PP ara, en el Congrés dels Diputats, presenta una esmena que diu: que els governs hauran de prendre les mesures necessàries *para asegurar su conocimiento y crearán las condiciones que permitan llegar a la igualdad plena de las dos lenguas*. Ara el Sr. Matas obligarà tots els castellanoparlants a aprendre el castellà; home, el que em receptava a mi s'ho apliqui a vostè. Comenci a donar explicacions ara als pobres vellets que venien i ara: *no, tendremos que aprender el catalán*. Tranquils. Vostè tot el que m'ha dit a mi durant tot l'any s'ho apliqui a vostè.

Ara que em culpi de la decisió que varem prendre en el Consell Insular de Mallorca Esquerra Unida, el PSOE, Unió Mallorquina i el PP, amb els vots en contra del PSM, de no exigir el grau de català que nosaltres volíem, i nosaltres votarem en contra i que m'en doni la culpa; miri, per respecte a aquesta cambra no pronunciaré la paraula, perquè això és voler enganyar tota la gent. Nosaltres votarem en contra, Sr. Matas, ho demani als que hi eren, la Sra. Estaràs hi era, li digui Sra. Estaràs que no ha dit la veritat; ah, se'n fot, home!

Bé, la incineradora, a veure, aclarim-nos. O jo som el culpable del problema del fems que ara hi ha a Son Reus perquè n'he aturada mitja o no he aturat res? Com quedam? Perquè el que no pot ser és que em culpi de no aturar res i que em culpi dels problemes que hi ha per haver-ne aturat la meitat. La realitat és una cosa, que quan nosaltres entrarem al consell el projecte era d'incinerar el 100% dels residus, i ara hem presentat a l'Ajuntament de Palma i al Govern balear un projecte per reciclar 200.000 tones; de les 400.000 i busques que produïm hi ha un projecte de reciclar 20.000 de voluminosos; 30.000 de compost de qualitat i 150.000 de compost i reciclatge de matèria inorgànica. I amb els rebutjos què farem? El que vostès diran. Si volen que vagin a un abocador aniran a un abocador, si volen una planta de metanització farem una planta de metanització, si volen un tercer forn, que ha de ser una mica especial, però que serà un tercer forn, farem el que vostès diran; serà un tercer forn. Però el problema quin és? Que vostè bloqueja la solució. Que amb l'Ajuntament de Palma ja han arribat quatre vegades a un acord i el Sr. Matas bloqueja la solució. Per què? Perquè vol que el consell arribi al 99 amb el problema dels fems sense resoldre. I el compromís de modificar el pla director no l'ha complit. I no només això, sinó que no deixa a Palma que cedeixi els terrenys al consell per ubicar les plantes de reciclatge i de compostatge, perquè la gent ho ha de saber, només es poden situar a Son Reus perquè el pla director diu que els únics terrenys que hi ha a Mallorca per reciclar les plantes de reciclatge, del tractament de residus en general, són Son Reus. I si l'Ajuntament no dona, no cedeix terrenys, no poden fer res més; ens tenen fermats, estam en les seves mans, Sr. Matas.

Banyalbufar. Bé, Banyalbufar, l'any passat no li vaig poder replicar el que volia perquè el projecte no era d'un hotel a Son Bunyola, Sr. Matas. L'any passat, -faré una miqueta d'història i m'ha de deixar temps, Sr. Huguet- quan el PSM va guanyar per majoria absoluta a l'Ajuntament de Banyalbufar, el Sr. Branson, un multimilionari, havia comprat més d'un terç del terme de Banyalbufar, les possessions de Son Bunyola i Son Valentí; i a l'ajuntament hi havia un projecte no d'un hotel, hi havia un projecte de 25 xalets dins la Serra de Tramuntana, a les muntanyes de Banyalbufar, més uns bungalows a Son Bunyola. I què va fer l'ajuntament del PSM? Suspendre normes subsidiàries, requalificar les normes subsidiàries, i en aquest moment Banyalbufar té 18 quilòmetres quadrats i a 17'5 quilòmetres no s'hi pot edificar; totes les muntanyes estan protegides. I negocia, efectivament, amb el propietari de Son Bunyola la possibilitat de construir un hotel de luxe de tamany mitjà, de 180 places, efectivament, com *La Residencia* de Deià, per entendre'ns. Però no només això, sinó que es permet que edificacions existents puguin tenir un canvi d'ús per a usos turístics, perquè comprenem que en aquest moment és molt difícil que aquestes grans finques de muntanya tinguin una rendibilitat econòmica. I nosaltres volem que els nostres fills mengin també, i nosaltres menjam cada dia.

Per tant, quin és el projecte? Protecció total de la Serra de Tramuntana, un hotel de luxe a Son Bunyola, a una edificació ja existent que, naturalment, s'haurà d'ampliar; i no només això, sinó un pla per a les marjades de Banyalbufar, un pla de recuperació de les vinyes de malvasia, que abans de la fil·loxera totes aquelles marjades estaven sembrades de vinyes de malvasia. És a dir que hagués passat si vostès haguessin governat? Que avui, d'aquí quatre anys, a Banyalbufar hi hauria més de 50 xalets, ja dins la Serra de Tramuntana, amb les finques parcel·lades, amb camins tallats; naturalment hi hauria els bungalows a Son Bunyola i l'hotel d'En Branson, no de 180 places, segurament de quatre o cinc-centes, que les marjades de Banyalbufar s'estarien esbucant; mentre que d'aquí a quatre anys, a Banyalbufar els excursionistes podran passejar lliurement per la Serra, podran passejar lliurement dins la finca de Son Bunyola, gràcies a un conveni amb la propietat; hi haurà un hotel, un hotel de cinc estrelles, no sé si n'hi ha de més de cinc estrelles, i les marjades tendran una alternativa econòmica amb una cooperativa, amb una bodega que donarà una alternativa econòmica a l'agricultura de Banyalbufar i veurem unes marjades restaurades.

Això són els dos models, el seu i el nostre per a Banyalbufar. Tenim un altre projecte per a Sóller, per exemple, que consisteix també en protegir les muntanyes de Sóller i cercar una alternativa econòmica, deixant construir al poble i al que és tota aquella vall de Sóller. I què ha passat? Que es va organitzar una gran manifestació. Jo record que tenguérem una conversa aquí a fora, vostè, el Sr. Antich i jo, i jo vaig dir: hauríem d'arribar a un gran pacte urbanístic per a no agredir-nos en temes d'Estat, com és l'urbanisme i, sobretot, en la disciplina urbanística. Setmanes més tard es va promoure una manifestació a Sóller, uns centenars de persones, bé, manifestació si es pot dir manifestació a aquella salvatjada, i al capdavant d'aquella manifestació, damunt les escales de l'ajuntament, hi havia el portaveu del Partit Popular, que arengava a les masses; i sap què cridaven, Sr. Matas? *Alcalde dimisión, coche-bomba solución*. Això és el pacte urbanístic de la por. Dies més tard el batle va demanar a alguns dels que té més confiança, i què vos va passar, a què ve això? Diu, és que ens varen dir que ens llevaríeu la feina: la por del caciquisme. Això són les victòries electorals del Partit Popular, la por del caciquisme.

Aquest és el pacte urbanístic que jo volia fer amb vostè i setmanes més tard, el seu partit arengava a la gent: *Alcalde dimisión, coche-bomba solución*. Els fanatismes, Sr. Matas, perquè ara ja sé que em replicarà amb altres temes, les cerqui dins el seu partit, no les cerqui dins el meu partit. Perquè fanatisme és també acusar-me de la urbanització d'Es Pujol, quan el PSM va votar en contra i té un recurs d'alçada presentat davant el Ple del Consell de Mallorca; i qui va aprovar Es Pujols varen ser els partits, excepte Esquerra Unida, i el Govern, que té dos representants dins la Comissió Insular d'Urbanisme. I jo a Santanyí vaig dir que faria el que podria per protegir Es Pujols, no sé si ho farem, encara no està la urbanització feta, però els ho he canviat per Sa Talaiola, que és bastant més grossa que Es Pujols, a no ser que vostè impedeixi al Consell de Mallorca protegir aquestes 89 urbanitzacions a la vorera de mar. I no m'ha contestat a la pregunta, Sr. Matas, vostè és partidari que avui, a Mallorca, es facin 89 urbanitzacions més, sí o no, 89 urbanitzacions especialment a la vorera de mar; espais naturals verjos, paradisíacs, que diria la Sra. Estaràs? Vostè vol aquestes 89 urbanitzacions sí o no? Contesti, que no m'ha contestat; respongui. Torni sortir aquí i en lloc de treure cromos, amb paraules meves que les ha escrit vostè, que no les he escrit jo, digui sí o no, i digui si el seu partit impedirà al consell protegir aquestes 89 urbanitzacions, entre elles la de Sa Talaiola.

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant, Sr. Diputat, per favor.

EL SR. SAMPOL I MAS:

I Es Canons, per favor, si vostès s'han fos, vostès eren els partidaris de protegir Es Canons, amb els nostres vots i els seus bastava; dins la Comissió Insular d'Urbanisme el Govern i el PP va sortir per no votar. Dins el Consell de Mallorca no ho votaren a favor, el PSM va votar a favor de protegir Es Canons; què em conta d'Es Canons? Bé, i encara està per veure si Es Canons entrarà dins la suspensió i dins les desclassificacions que proposa el consell o no, encara està per veure; jo no he tirat la tovallola encara amb la protecció d'Es Canons.

Miri, Sr. Matas, jo crec que vivim un moment crucial a Mallorca. El debat d'avui bàsicament és un debat de futur. Què feim amb aquest país d'aquí endavant? Què feim amb aquesta terra? Quan el Sr. Grosske parlava d'alarmes que s'han encès, jo no sé si son alarmes, però jo vaig ser present al fòrum que va organitzar el Consell de Mallorca a l'hotel Palas Atenea i va ser un clam; hi havia tota la societat allà representada: sindicats, associacions empresarials, grups ecologistes, tècnics d'ajuntaments, arquitectes de prestigi, tot el món social estava allà dins i pràcticament hi va haver unanimitat. Ens varen demanar que aturem aquest creixement desmesurat.

El debat d'avui en dia, que ja és un debat preelectoral, és aquest: vostès estan disposats a aturar aquest creixement ara o estan disposats a esperar sis anys més? Perquè sis anys més significa que d'aquí quatre anys, en aquest temps, vuit mesos abans de les eleccions, encara no haurem aturat, aquest és el debat que hem de tenir. I vostè, sense més comèdia i sense dossiers que li han preparat, surti aquí i respongui: vull 89 urbanitzacions a la vorera de mar de Mallorca, sí o no? Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies. Per tancar aquesta qüestió, té la paraula el Sr. President del Govern de la Comunitat Autònoma.

EL SR. PRESIDENT DEL GOVERN (Jaume Matas i Palou):

Gràcies, Sr. President. Sr. Sampol, en primer lloc, miri, no són dossiers i no m'acusi de mentir ni de canviar les seves paraules, *diaris de sessions*; si vol, ara, vostè i jo quan acabem ens anam allà i li treuré pàgina a pàgina tot el que he llegit, per no haver de manejar això, escolti, és literal; vostè ho ha dit, està en els *diaris de sessions* d'aquest Parlament, no m'acusi de mentider, no m'acusi d'expedients, no sé que m'ha dit; *Diari de Sessions*, no m'he inventat res; em digui el que vulgui però no em digui que li dic mentides amb això, són les seves paraules. Igual que són les paraules del Sr. Amengual, regidor del PSM quan diu que vostè li va prometre una cosa, bé, ex-PSM, i no li va fer, escolti, són les seves paraules.

Vostè diu que el Sr. Pujol va venir aquí i va fer declaracions, m'ha espantat, perquè el Sr. Pujol quan va venir aquí les declaracions que va fer, vostè les recordarà, que ens varen espantar a tots molt perquè un periòdic, precisament, -no, no, ja sé que a vostès no els espanta gens ni mica, però a nosaltres sí- el Sr. Pujol, en aquelles declaracions, que deia que les Illes Balears i Catalunya són un mateix poble amb un mateix futur i, naturalment, nosaltres som un poble distint, molt amics, però cadascú a ca seva. I efectivament, amb aquesta amistat i amb aquest esperit de col·laboració, entre el Govern de la Generalitat de Catalunya i el Govern de les Illes Balears i amb la intermediació del seu partit, ho he de dir, efectivament, hi ha hagut processos on vostès han ajudat a construir aquesta llei de la insularitat de les Illes Balears, i és cert, i jo li reconec. És a dir, vostè ha ajudat que la llei de la insularitat, amb les seves propostes, amb el que vostè vulgui, sigui una llei que s'hagi aprovat a Madrid, en el Senat i en el Congrés, i bé, jo crec que hem de reconèixer aquesta aportació. Exactament igual que quan jo li vaig reconèixer que efectivament vostès a Brussel·les intervenguessin, tampoc no li doni, no, si està molt bé, però no li doni més importància de la que té, està bé, està molt bé; efectivament, que vostès intervenguessin a Brussel·les i que ens ajudassin a defensar la batalla que nosaltres tenim del reconeixement de la insularitat i que compartim. És a dir, això el que em dóna, en tot cas, és més credibilitat, perquè al llarg del dia em vénen i em diuen que resulta que la llei de la insularitat no és res, i ara resulta que vostè diu aquí que, efectivament, hem aprovat una llei que reconeix la insularitat, compensa la insularitat, i vostè, d'una forma intel·ligent, i jo crec que això és intel·ligent, el que intenta és sumar-se al carro de la victòria; però em pareix bé i, a més, em pareix legítim, i li don aquí, públicament, la seva part, que la té, sense cap dubte.

Exactament el mateix que va passar amb l'hospital d'Inca, però al revés. Avui reacciona el Sr. Alorda, però reacciona tres dies tard. Tots els periòdics varen publicar el dia següent l'opinió, els criteris de l'oposició contra la campanya o el fet que el Govern hagués aconseguit l'hospital d'Inca. Tots varen criticar, bé, això ja ho veurem, no hi ha partida, això ens costarà doblers, però això ja ho veurem, això és una promesa; jo crec que l'intel·ligent és el que fa ara el Sr. Alorda, dir: escolti, no, que nosaltres també hi hem influït; què vostès també han demanat l'hospital? Molt bé, perfecte, si aquest és el camí. L'important, al ciutadà l'únic que li preocupa és això; al ciutadà li és igual si ho ha aconseguit vostè o ho ha aconseguit el Partit Popular o ho ha aconseguit el *Sursum Corda*; el que vol el ciutadà de les Illes és l'hospital d'Inca perquè ho necessita, i els ciutadans d'Inca tendran aquest hospital, i això és l'important i no qui ho hagi aconseguit.

Ara bé, vostè no m'ha contestat al que jo li he dit. Escolti, el Sr. Pujol surt i diu: *Galícia, País Vasco y Cataluña son una nació*, els altres a porgar fum. I jo li dic, home, i vostè on és? És a dir, és que no l'he vist a vostè, vostè on és, *señor formidable*, vostè on és? Això és el que influeix, això és l'important: saber cap on anam, hem de tenir clares aquestes qüestions, jo crec que és bo que el ciutadà les tengui clares.

I que li sap greu allò dels xotets, i per l'amor de Déu, i entranyables xotets, i què vol dir? I perquè no llegeix el que anava darrera de la paraula, perquè no explica a la gent: escolti, miri, el president el que deia explicant el tema dels xotets era com estava el tema de la cria, de les ajudes, de la problemàtica d'aquests sectors. I que li he dit xotets, i ja em sap greu ara, Sr. Sampol, però per l'amor de Déu, no s'ho prengui d'aquesta manera.

No ha entès, i em sap greu, el tema de l'aigua depurada, no ho ha entès, o jo m'he explicat fatal. És que no ho ha entès pel següent: avui nosaltres oferim aigua depurada, per descomptat per als camps de golf sempre, però hem ofert aigua depurada i tenim projectes d'aigua depurada de reutilització amb pagesos, se'n vagi a Capdepera i li demani al batle de Capdepera o al tinent-batle. Miri, li explic: el problema de l'aigua depurada és que reutilitzar-la costa molt. Quan nosaltres oferim aigua depurada als nostres pagesos, com que costa molt la reutilització, no és rendible la reutilització d'aigua depurada. Per això, nosaltres en aquest moment hem de tirar l'aigua a la mar i, lògicament, si hi ha qualque camp de golf que la compri, doncs, li venem, res més faltaria, ens en sobra, se'n va a la mar l'aigua. Això és el que ha d'explicar als ciutadans, se'n va a la mar. Tota l'aigua depurada o una part molt important se'n va a la mar. Què feim? Doncs nosaltres gastam, invertim doblers, esper que 10 o 15.000 milions de pessetes per fer que aquesta aigua pugui anar als pagesos, m'explic, Sr. Sampol, és que ara no hi pot anar, ara val més que vagi a camps de golf, si la tiram a la mar. El que hem de fer és posar l'aigua als pagesos, i quan als pagesos els surti a compte perquè reben aquesta aigua i els surti a compte regar, doncs, perfecte; i qui diu pagesos diu tot el que pugui ser reutilització d'aquest tipus d'aigua.

I vostè xerra que nosaltres obligam ara amb una esmena del PP a xerrar català a les Illes Balears. Per l'amor de Déu, aclarim les coses perquè la gent es pot espantar i pot tenir qualche sorpresa, que seria per a mi el més desagradable. Miri, sota cap concepte, són vostès que varen proposar una esmena aquí, a la reforma de l'Estatut, una esmena que efectivament obligava o havia d'obligar, perquè vostès exigien el coneixement del català i per tant ja m'explicarà. Vostè diu: aquí serà obligació que tothom xerri el català i serà obligació que tothom xerri l'espanyol; home, si això és obligació per Estatut, jo el que li demanava i li he demanat moltes vegades, li he dit: escolti, això no és una forma d'utilitzar la llengua i el fonament de la llengua com a vehicle d'unió entre els ciutadans d'una terra com la nostra. I què farà amb aquells que no xerren català, i què farà amb tota aquella gent que no sap mallorquí, menorquí o eivissenc, què farà? Què farà, Sr. Sampol? Vostè es va passar proposant això, jo ho entenc, però no és la proposta. La proposta que es fa a Madrid és una proposta de fomentar la igualtat de la llengua, naturalment; és el nostre propòsit, està perfecte, jo crec que és el camí, hem de fomentar la igualtat de la llengua. Això no vol dir imposar, ben alerta, entre fomentar, que és el que posa l'esmena, i imposar jo crec que hi ha una diferència molt important. És important que nosaltres sapiuem defensar l'ús de la nostra llengua, però insistesc, sempre fora imposicions. Jo crec que això és una cosa que ens separa i crec que ho hem de saber explicar: nosaltres no imposarem mai, jo li dic així de taxatiu. Nosaltres, per via de la imposició no hi anirem mai.

He aturat o no he aturat la incineradora? Per l'amor de Déu, però, Sr. Sampol, ja està bé, digui la veritat. Escolti, no és ver això de 150.000, hi ha 80.000 que esperen això que no sé que li diuen, una planta, que no sé que li diuen que ha d'acabar en incineració, n'hi ha 80.000. Digui la veritat, surti aquí i digui la veritat, hi ha 80.000 tones que s'han de cremar; ho digui, si no atura res vostè, l'únic que atura és el forn per quan passin les eleccions, i després dirà que com que no té majoria absoluta no ho pot aturar, però governarà i seurà a la cadira, això sí que li anirà bé. Però aturar el forn ben alerta. Clar, el problema és que vostè ara no pot amagar la realitat que en aquests moments vostè ha firmat el tercer forn i que, a més, haurà de posar el quart forn en marxa. Vostè ha de sortir o crec jo que hauria de ser per ètica, per simple criteri crec que de la bona política, hauria de ser capaç de sortir i dir: escolti, miri, aquí la incineradora jo no

l'aturaré, i aquí jo no puc impedir que es posi en marxa el tercer o quart forn, perquè tanmateix no tenim on tirar els fems; i com que no tenim on tirar els fems i els fems no es poden tirar a la mar, i el tema de l'abocador, com vostè es pot imaginar, no és culpa de l'Ajuntament de Palma, sinó que, en tot cas, serà culpa de la seva imprevisió; el que està clar és que quan s'acumulen les tones i tones de fems vostè ha de dir a la gent, als ciutadans, què farà amb els fems? I li digui, no passa res, jo no li discutec que vostè opini que no, el que li discutec és que no ho digui, que no sigui valent i digui: escolti, sí, posarem el tercer forn i posarem el quart forn, perquè vostè i jo tornarem aquí i jo li tornaré treure, ara li he tret el tercer forn. Li pos messions que jo li treuré el quart forn; si li faig messions, si vostè ho sap, perquè s'ha de cremar. Efectivament, ho apunti i prengui nota perquè quan ens tornem veure farem unes messions.

Ara resulta que tornam a la crua realitat. La crua realitat és que quan els projectes econòmics de grans inversions estrangeres són per a hotels idíl·lics que estan a un municipi que no sigui del Partit Popular, alerta perquè això està bé. El primer que heu de mirar és: és del Partit Popular? No. És dels seus? Bé, idò si és dels seus, qualche sortida trobarem. Ara, si és del Partit Popular estau llests, i això és important començar-ho a dir. Perquè clar, ara resulta que el projecte d'En Branson és una finca de muntanya que no té rendibilitat. Sap que n'hi ha de finques de muntanya que no tenen rendibilitat, i que vostè i jo tenim la responsabilitat que tenguin rendibilitat; i no tan sols aquesta d'un milionari, no; n'hi ha moltes i de gent que té molt manco possibilitats. Però ara resulta que sí, resulta que la Serra de Tramuntana s'ha convertit, allò no serà un hotel, jo crec que allò serà un paratge idíl·lic, que tots passejarem per les habitacions, entrarem a les habitacions, veurem la gent que serà allà i ens deixaran passar, ens deixaran veure-les; no haurà fet cap impacte, perquè no hi ha, bé, hi ha construcció nova; nosaltres n'haguéssim fet 400, ells només n'han fet 180, i a més, clar, s'ho varen trobar pràcticament acordat. Escolti, anem a dir la veritat. La veritat és que l'hotel es fa i que vostè fa dos anys em va dir pestes perquè jo li defensava aquest hotel i li deia el mateix que avui em diu aquí, i ara resulta que el contrari. Però vostè ho defensa, doncs, tan tranquil·lament.

Resulta que fa dos anys em criticava perquè jo li deia que projectes rendibles, que poguessin ajudar, sempre que fossin respectuosos amb el medi ambient, a l'economia del poble, tot i que fos un batle del PSM, com el de Banyalbufar, que poguessin ajudar a l'economia del poble eren positius, jo li he dit això, Sr. Sampol, aquí. Jo li he dit, està al *Diari de Sessions*, i vostè va i em contesta d'aquella manera que també li he recordat: vostè vol urbanitzar la Serra, vostè és un desastre. Era el mateix projecte, no enganyi, era el mateix projecte, és l'hotel d'En Branson. El que passa és que ara li convé, està a un municipi que és del PSM i l'hotel d'En Branson es farà. Si està a Valldemossa, per bé que fos, mare meva, ben alerta que es faria si està a Valldemossa.

Em prepara per allò de Sóller, que també em prepara per allò de Sóller ara? Jo li he dit que Sa Talaia em pareixia bé. No, com que he sentit que em prepara, perquè ara també vol fer un hotel a Sóller, ja em prepara perquè si aquest hotel tindrà impacte, serà un hotel que també Sóller -a Sóller també governa el PSM, per tant és lògic que pugui fer hotels i que pugui tenir iniciatives d'aquest estil. Jo crec que això no és bo, crec que s'ha de ser coherent. Quan nosaltres posam el Pla Mirall, vostè m'ha pogut dir el que ha volgut del Pla Mirall, però a què no m'ha dit una cosa del Pla Mirall, a què no m'ha dit que nosaltres no hem cap part ni quart amb el Pla Mirall; a què no és capaç de dir-me que no hem aprovat cap projecte als municipis del PSM que l'hagin presentat en condicions, tots? No hem fet parts i quarts. I treure els doblers d'allà on podíem.

El tema d'Es Pujol li diu el Sr. Amengual, i jo li he repetit, el tema d'Es Pujol li diu aquest regidor, voldria que li quedàs clar, és un regidor del PSM qui li diu que vostè l'ha enganyat, no som jo qui ho dic. És a dir, vostè sabrà a canvi de què i a canvi de què no i, en tot cas, li record un fet que aquest sí que crec que és absolutament inqüestionable. Vostè, amb el tema d'Es Canons, quan s'intentava iniciar la urbanització d'Es Canons, vostè que diu que jo ara moc manifestacions; vostè va donar suport a un grup de gent d'opinió social, que vostè deia, la seva opinió social: que no, que això era una animalada, construir Es Canons era una animalada i que això no es podia fer, etc. El Govern balear i en aquell moment el Sr. Soler, immediatament què li va dir a vostè? Escolti, vostè, Consell Insular de Mallorca, protegeixi Es Canons, pagui, haurà de pagar; això sí, nosaltres quan volem protegir volem pagar, per descomptat, els drets que la llei permet; escolti, pagui el que costin aquests treballadors, aquesta gent que es pugui sentir perjudicada en els seus drets, vostè pagui. Però escolti, ara mateix nosaltres li firmam un conveni i li posam aquí la meitat dels doblers, sense demanar-li res a canvi, que vostè li costi protegir Es Canons. Això vostè ho ha de reconèixer. Què ha passat al final? Ara no ens culpi dels nostres vots, són vostès que tenen majoria al consell insular; no se llevi les culpes, és vostè que s'ha d'arreglar amb els seus; és vostè que ha de donar als ciutadans de la seva acció de govern; l'acció de govern és la de tots, ara no em doni la responsabilitat a mi. Nosaltres l'únic que havíem fet era proposar pagar. La realitat d'Es Canons quina és? Que Es Canons s'urbanitza, aquesta és la realitat.

Vostè em diu que una manifestació a Sóller. Escolti, miri, jo ni accept a Sóller ni en lloc, ni a Sóller, ni a Banyalbufar, ni a Sa Pobla, ni a Sant Llorenç ni en lloc, acceptaré que hi hagi comportaments de gent, ni donaré suport a gent que pugui fer plantejaments que estan fora de tota llei, de tot ordre i de tota educació. Però escolti, tots, tots, que els seus, a mi, al Teatre Principal, em varen posar blau l'any passat; o ja ho ha oblidat? O ja ha oblidat el que em deien aquells als quals vostès donaven entrades quan entraven? Passau, passau, passau; ...

(Remor de veus)

... o ja ha oblidat el que em deien, Sr. Sampol? No, no s'enfadi, no li dic perquè s'enfadi.

EL SR. PRESIDENT:

Per favor, mantenguin l'ordre. Sr. Sampol, per favor.

EL SR. PRESIDENT DEL GOVERN (Jaume Matas i Palou):

Sr. Sampol, no s'enfadi. Li dic perquè igual que no està d'acord amb uns, no ha d'estar d'acord amb els altres. Vostè i jo tenim responsabilitat i ni vostè ni jo podem estar d'acord amb aquella gent que es bota la llei, amb aquella gent que és mal educada, que no és tolerant, amb aquella gent que no defensa el principi de la llibertat. Escolti, jo crec que això ni vostè ni jo ho hem d'admetre, siguin els que siguin i jo li record. A mi que em conta de Sóller? Jo li cont el mateix,

(Remor de veus)

EL SR. PRESIDENT:

Per favor. Per favor.

EL SR. PRESIDENT DEL GOVERN (Jaume Matas i Palou):

sí, quantitats de manifestacions que es produeixen i que jo crec que no condueixen a res i, sobretot, que per a un governant amb dignitat no es poden admetre. Es a dir, les actuacions fora de l'ordre, fora de la llei no és bo que nosaltres les permetem ni d'un costat ni de l'altre.

Li vull anunciar, efectivament vostè em demana si deixaran fer les urbanitzacions, i jo li vull anunciar que efectivament, miri, nosaltres, i probablement ara tendrem ocasió d'explicar-ho amb més detall; nosaltres tenim una proposta d'ordenar el nostre creixement, li he explicat moltes vegades, en matèria econòmica, turisme de qualitat, en matèria urbanística, ordenació del territori. Els plans d'energia, els plans sectorials que han de dotar de contingut aquesta proposta de futur. La nostra proposta de futur és una proposta crec que bona d'entendre, una proposta que vol que fixem, amb les competències d'aquest Parlament, l'ordenació del territori. Una competència que té aquest Parlament i que vostès han demanat durant molts d'anys que es duqués endavant, que nosaltres vàrem introduir en el nostre programa electoral i que vàrem dir que compliríem. Nosaltres vàrem dir, des del primer moment, que faríem aquesta ordenació del territori, aquest gran pacte sobre el territori. I des del primer moment hem dit que seria una feina seriosa, rigorosa, amb dades, s'ha posat a exposició pública, s'ha presentat a tots els ciutadans, no un fòrum d'un dia, ha estat a Sa Llonja, ha estat en multitud de feines, de contactes, de recerca, d'investigació, per poder aportar els toms de les directrius, de les quals això és un resum naturalment; però els toms de les directrius com una proposta que s'hagi de discutir en aquest Parlament i que hagi d'anar a aquest Parlament.

Aquest era el compromís. Nosaltres diem, efectivament, això no és un territori il·limitat, els recursos no són il·limitats, a les Illes Balears els recursos són escassos i a les Illes Balears tenim l'obligació, avui que les coses van bé -perquè vostè és el primer que m'ho reconeix- tenim l'obligació de garantir el futur. Tenim l'obligació nosaltres de preocupar-nos per al futur, d'anar als ciutadans i dir-los quina és la nostra proposta de futur. I efectivament fer que els nostres fills i les nostres filles, el dia de demà, es puguin trobar almanco el mateix model de qualitat de vida d'entorn que nosaltres hem pogut gaudir.

Jo crec que això és coherent. L'instrument, vostès l'han demanat, les mesures que s'han aprovat per regular, per exemple, les places turístiques i la llei d'ordenació del territori. Què ha de fixar la llei d'ordenació del territori? La llei d'ordenació del territori ha de fixar aquells límits del creixement, els límits del nostre creixement i l'ordenació d'aquest creixement. Quanta gent cap a les Illes Balears? Quin és el sostre d'edificació que tenim a les Illes Balears? Ens hem de posar d'acord amb això? Podem arribar a un acord per saber fins on podem arribar? Estam d'acord, naturalment, que això s'ha d'aprovar amb una llei d'ordenació del territori, doncs, anem a fer-ho. Anem a aprovar la llei d'ordenació del territori en aquest Parlament i exercint les competències d'aquest Parlament, i a partir d'aquí establir els mecanismes perquè, com li he dit avui dematí, es puguin adaptar després els planejaments municipals al pla territorial parcial que han de fer els consells insulars i el Govern, amb la iniciativa municipal i amb el respecte a aquesta iniciativa municipal i amb el respecte a la propietat privada i als drets adquirits. El mateix que hem dit sempre, si és que mai no hem dit res més. Sempre, dia 6 d'agost, dia 11 d'agost, fa un any, fa dos, aquí, allà, sempre hem dit el mateix. Anem a establir els límits, la situació no és una situació d'avui, anem a establir els límits de demà, anem a posar les fites a aquests límits.

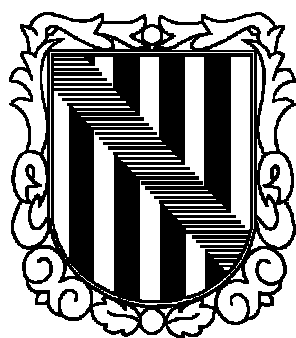
Perfecte, que vostè diu que això li pot parèixer bé però que creu que és necessària una moratòria. Val, un ténol, una moratòria és un ténol, perquè mentre es discuteix aquesta llei, que ningú discuteix que s'ha de discutir i que ha de ser la que realment ha d'ordenar el territori, no es puguin produir especulacions i no es puguin produir, el que vostè deia, que gent pugui adquirir drets que no tenia; perquè diu, uep! a veure si adquirim drets que no tenim. Això estam d'acord en evitar-ho.

Bé, vostès, des del Consell Insular de Mallorca, fan una proposta de moratòria que nosaltres creim que és sectària, que creim que només afecta els municipis que no són els seus; que nosaltres creim que és una moratòria que, a més, confisca en determinades situacions, determinats de gent del carrer normal i corrent; i què es creu, que li diré que la llevarem? Doncs, no li llevarem. No hi estam d'acord, però no li llevarem aquesta moratòria. Vostès volen fer aquest ténol, aquesta moratòria, doncs nosaltres no ho impedirem. No ho impedirem i no perquè estiguem d'acord, sinó ben al contrari, perquè no hi estam d'acord. Però estam d'acord en entrar en batalles i en enfrontaments institucionals que no condueixen a res en temes tan importants com el tema del territori. El que naturalment sí farem, serà aplicar la nostra moratòria, la que nosaltres havíem dit des del primer moment que faríem. Durem una llei a aquest Parlament de lectura única, el més aviat possible; previsiblement que es pogués aprovar el proper divendres, i efectivament amb aquesta llei de la nostra moratòria no tocarem la seva moratòria, entesa com a moratòria, aprovarem la nostra i naturalment exigirem que les especificacions es facin d'acord amb la llei d'ordenació del territori; perquè les competències en ordenació del territori s'han de fer en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. President.



DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT
DE LES
ILLES BALEARS

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ

Un any	2.000 pessetes.
Sis mesos	1.000 pessetes.
Tres mesos	500 pessetes.
Preu de l'exemplar	100 pessetes.

Redacció i Administració
PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS
C/ Palau Reial, 16
PALMA DE MALLORCA

Imp. Parlament de les Illes Balears. Palma